

дайджест найцікавішої інформації та аналітики: ВЕБСАЙТИ, ЕЛЕКТРОННІ ТА ДРУКОВАНІ ЗМІ УКРАЇНИ, ets

www.eko-bud.com.ua

Щочетверга с.8

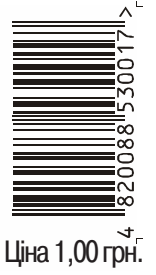
Добрий ранок!

ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ

НОВИНИ

№40
(241),
14 – 21
ЖОВТНЯ
2010 р.

Четверговий випуск

Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче. Б. Паскаль

Страсті по Конституції

"Страсті" - не новоутворення для української мови.

Релігійна термінологія передбачає таку транскрипцію стосовно передачі змісту біблійного тексту чи окремих богослужінь.

Словник же Святослава Караванського зупиняється на слові "жах".

Не хотів би аж так драматизувати ситуацію довкола Конституції.

Але якщо слово "страсті" читачу не подобається, то нехай має на увазі словникове тлумачення...

Ще минулого тижня в розмові з президентом з'ясувалося, що КС визначився щодо наявності порушень при внесенні змін до Конституції, але "щодо другого пункту висновків єдності там немає."

- А що в другому пункті?

- Висновок щодо неконституційності закону 2222. У мене тут немає вибору, - яке б рішення суд не прийняв, я зобов'язаний його виконувати.

- Звичайно..."

Звичайно, виконувати треба. Але треба кожному з'ясувати про що йдеться про суді.

Мені ж, крім того, хотілося переконатися в обґрунтованості приписів суду, бо я знаю, як народжується кожне слово в проєкті змін, як він пробивав собі дорогу, котра для мене вимірюється віддаллю в півтора десятки років.

...Йде пряма трансляція засідання КС. Головуючий довго читає, схвильований важливістю моменту. Слухають його тисячі заінтригованих громадян. Слухаю і я,

стурбований десятками порушень, зафіксованих за кілька днів розгляду подання 252 депутатів. Половина з них - ініціатори змін, проголосованих у 2004 році.

Невже, думаю, так покалічили ми Основний закон і розглянутий судом раніше проєкт? Все-таки, пройшло шість років, мабуть, багато чого забулося. Керуючись не лише цікавістю, проаналізував усі офіційні документи, що стосуються цієї теми, у тому числі Конституцію в редакціях 1996 і 2004 років. Коли готувались ці тексти, я обидва рази був співголовою Конституційних комісій.

Що ж показав аналіз?

У проєкті 2222 справді є дві новації, котрих не було в рецензованому проєкті 4180, позитивний висновок щодо кожної фрази якого зробив той же КС України.

Новація перша. У 106-й статті додані слова "та звільнення", тобто в повноваженнях президента передбачається, що він робить подання до ВР про призначення та звільнення голови СБУ.

Записано так, як і для інших посад, де порядок призначення й звільнення має бути однаково "дзеркальним" і чітко прописаним. Виправлена технічна помилка в ході редагування тексту, бо такий же порядок передбачений щодо всіх кадрових питань, зафіксованих у Конституції - пункти 12, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 25, 26, 35 85-ї статті; пункти 11, 12, 13, 14, 22 106-ї статті, пункт 9-г статті 116, 10-й пункт статті 122.

Суд мав би звернути увагу, що в проєкті 4180 - і в Конституції! - згадана норма повторюється двічі: як повноваження для президента і для парламенту. Так от, у розділі "повноваження ВР", 12 пункт 85-ї статті, записано: "призначення на посаду та звільнення з посади за поданням президента голови СБУ".

Іншими словами, в 106-й статті до функції президента слід повторити, інакше записувати не можна.

І це ніяке не відхилення від порядку внесення змін у Конституцію.

Це забезпечення відповідності, узгодженості її норм. Більше того, це буквально врахування пропозицій КС, зроблене за його висновком № 3-в/2003.

Друга новація стосується 94-ї статті про порядок введення в дію будь-якого закону.

В 4-му пункті внесено уточнення про порядок обнародування закону, аби ні в кого на посаді президента не виникло спокуси не виконувати свій конституційний обов'язок щодо обнародування закону. А таке було і в Кучми, і в Ющенка. Тому й дописано "і опубліковується за його підписом". Причому, ця умова була передбачена раніше в проєкті 4105, і одержала позитивний висновок КС ще 16 березня 2004 року.

Власне кажучи, саме це - єдина новація. Бо попередня є виправленням технічного недоліку.

(Продовження на 3 с.)

Партія давнього "нового типу"

У багатьох опозиційних виданнях можна прочитати дещо екзальтовані публікації про внутрішні чвари в Партії регіонів, про зниження її рейтингів, про падіння популярності президента України і таке інше.

(Продовження на 2 с.)

Заступник голови ЦВК переконана: демократичних виборів в Україні не буде

Заслужений юрист України, заступник голови

Центральної виборчої комісії

Жанна Усенко-Чорна заявляє,

що виборчі процедури в Україні перетворюються на бутафорію демократії і не виконують функції забезпечення вільного і прозорого виборчого процесу.

Про це вона сказала в ефірі ТВі.

(Продовження на 5 с.)

«Регіони» з росіянами будуть переписувати історію?

Необхідно створити на базі Партії регіонів і «Єдиної Росії» спільну комісію для вироблення єдиного підходу до історії.

Таку думку озвучив депутат Державної думи Росії Сергій Марков, повідомляє прес-служба кримської організації Партії регіонів.

Марков заявив, що є членом комісії при президенті Росії з боротьби з фальсифікацією історії. Російський депутат запропонував залучити до роботи спільної комісії союзників Партії регіонів і «Єдиної Росії», а також науковців.

«Те, що відбувається з підручниками історії України - це жах. Це настільки поза межами ситуація, що тим, хто свого часу підписував такі підручники, які розпалюють ненависть до Росії, вже б зайнялася прокуратура», - сказав Марков.

«Це ж кримінальна справа. Немає в Європі більше таких підручників з історії, які впровадили

«помаранчеві чортенята», - додав він. Зі свого боку перший заступник глави Партії регіонів, спікер кримського парламенту Володимир Константинов заявив, що вважає вирішення цього питання історичним обов'язком влади.

«Потрібно спокійно розібратися в тих питаннях, які сьогодні стають предметом спекуляцій. У кожного своє бачення, але насаджувати свою ідеологію - небезпечна помилка. Ми повинні дотримуватися загальноєвропейської моралі і виробити єдину концепцію свого минулого», - сказав він.

pravda.com.ua

Про що свідчать заяви Андруховича і Забужко, що сколихнули суспільство

«Янукович — це наш невичений урок історії, — заявила Оксана Забужко в Берліні, пояснюючи, чому закликала голосувати проти обох кандидатів у другому турі минулих президентських виборів в Україні. — Тимошенко — це новий виклик, до якого Україна не була готова. Не готова розпізнати гламурний авторитаризм у жіночій версії». Письменниця порівняла Юлію Тимошенко з Розою Отунбаєвою, яка просила минулого літа Росію про військове втручання в киргизькі справи.

Іншими словами, на думку Забужко, суміш бандитських і радянських порядків людям набридла ще не до темноти в очах, а напарфумлене дамське самовладдя заскочило б їх зненацька; і те й інше, мовляв, однаково погано. Ця заява відразу з'явилася на стрічках новин українських інформагентств. Ще декілька хвилин — і поспівався град відгуків. «Знову кривить душею Забужко, — йдеться в першому листі авторів цих рядків. — Вона бажає красиво оформити діяльність Яну-

ковича... Дурні слова про гламурний авторитаризм у жіночій версії. Тимошенко для утримання влади не застосувала жодного авторитарного прийому: ані підкупу, ані шантажу, ані залякування. І вже зовсім не можна пробачити наклеп, що Тимошенко продалася Росії. Думаю, Забужко зробила бажану для влади дію. Вона тепер — українська письменниця, лояльна до режиму і ворожа до опозиції». Це пише районний начальник «бютівець», нещодавно вигнаний в числі тисяч своїх однопартійців. Лист №2: «Ії позиція мені зрозуміла. Але довелось поламати голову. Чому вона говорить так хитромудро?» Це пише безпартійний професор права.

Так було і з заявою Юрія Андруховича, що для українства було би краще, якби російсько-советська частина України відділилася. Минуло вже кілька місяців, а обговорення цієї зовсім не нової думки триває так, ніби її висловили вперше.

Не має значення, що говорять Андрухович і Забужко. Не має

значення, про що їх книги і які вони письменники. Важливе те, що їх висловлювання стають подіями і викликають обговорення і пересуди. Звичайно, переважна більшість населення не знає цих прізвищ, у кращому разі вважає їх депутатськими, що взагалі-то теж щось варте. Але освіченому прошарку вони відомі, так або інакше на нього впливають, і це дуже багато. Це дуже багато, якщо врахувати, що в Росії, наприклад, немає жодного письменника, чий політичний висловлювання цікавлять хоч би найосвіченішу публіку. Це дуже і дуже багато, якщо кинути погляд на ту частину країни, яку Андрухович хотів би відокремити. Там теж є свої солов'ї, але хто до них прислухається? Хто чекає їх трелів і рудад? Хто їх засуджує або схвалює? Сучасна російсько-советська література в Україні не має в своєму розпорядженні жодного відомого імені. Це при тому, що за спиною у неї така політична і культурна сила, як Росія.

Що б це означало? Справа не в Андруховичі і Забужко. На їх місці могли бути інші. Справа не в них, а в тому, що освічений український читач має потребу в письменниках, чий політичний позиції означали б для нього не менше, а то й більше, ніж їх твори. У російсько-советського ж читача в Україні такої потреби немає. Йому не потрібні ні кумири, ні відщепенці. Йому це все по фігу. З чим відділятися?!

Ось і давайте судити, яка з України має культурно-політичне майбутнє. Президент Ізраїлю колись був щасливий, коли йому повідомили, що на вулицях столиці з'явилися єврейки-повії: «Слава Богу, ми, нарешті, звичайна країна!» Країна, у якій є письменники, чий думки помічають, — звичайна, нормальна країна. В українському випадку це поки що вірно наполовину. Але й нормальна половина — все-таки чимало.

Анатолій Стріляний

Партія давнього "нового типу"

Головна емоція цих публікацій - ось ще трохи, ось ось і цей режим зазнає краху, ця влада завалиться, діячі ПР перегризуть один одному горлянки і влада сама впаде у руки опозиції.

(Закінчення. Поч. на 1 с.)

У цих виданнях можна ознайомитися з тим, як саме Рінат Ахметов не любить Дмитра Фірташа і навпаки, як донецький олігарх не сприймає главу адміністрації Януковича Сергія Львовича, як Львович скривдив несамого борця Нестора Шуфрича, завдавши таким робом удар по Андрію Ключеву та його угрупованню, якими складними є взаємини між шефом СБУ Валерієм Хорошковським і силовим віцепрем'єром Володимиром Сіковичем.

Найдраматичнішими "рембрандтовськими" фарбами замальовується протистояння "донецьких" і "київських" в оточенні Януковича. Опозиціонери чомусь вважають, що чвари в середовищі регіоналів відбуватимуться за такими ж самими схемами, як у їхньому власному, ба більше, з такими ж самими результатами.

Опозиція ніяк не може збагнути, що ПР - це зовсім не такий "тераріум односторонців", як помаранчево-біло-червоний табір за президентства Ющенка і прем'єрства Тимошенко.

А опозиційні очікування (мало не щоденні) чарівного зникнення регіоналів дуже нагадують реакцію жителів Петрограда на жовтневий переворот 1917 року, мовляв, ці авантюристи протримуються 2-3 дні, потім почали говорити, що 2-3 тижні, потім 2-3 місяці, потім - кілька років, а потім перестали говорити, бо це стало небезпечною розвагою.

До речі, російські білі офіцери в Югославії, Болгарії та інших країнах, згуртовані у роти, батальйони і полки у військових таборах роками очікували, коли більшовики занепадуть, і "корнети Оболенські" та "поручики Голіцини" зможуть переможним маршем повернутися на батьківщину.

Нині російські телеканали інколи показують старезних дідуганів, колишніх білогвардійських кадетів, що нарешті дочекалися...

Феноменально, що опозиціонери досі не зрозуміли, з ким вони насправді мають справу в особі Партії регіонів. Хоча дещо вже давно мало б їх насторожити. Зокрема той факт, що в лавах цієї партії практично немає зрадників і перевертнів, а якщо хтось і дозволяє собі бунт, то це зрештою виявляється бунтом навколішаків і "бунтівник" здебільшого з кахлятьям повертається до партійної родини, останній приклад - народний депутат Василь Кисільов, колишній провідний кримський політик, що донедавна дозволяв собі критичні заяви на адресу ПР і особисто Віктора Федоровича.

Міцність лав ПР - це феномен, що вимагає особливої уваги, над усе після того, як вона стала де-факто єдиною керівною і спрямовуючою силою в Україні.

У нас мало хто цікавився специфікою внутрішнього життя цієї вельми незвичайної для навіть відносно демократичного суспільства структури. Але придивившись уважно, можна побачити, що ядром організації є один регіон - Донецька область, значно менше - Луганська.

Як відомо, протягом багатьох останніх років цей регіон розвивався в умовах штучної ізоляції від решти України, плекаючи власні цінності й засади, власну надзвичайно своєрідну мораль і уявлення про норму.

В цьому контексті хоча зачитувати лист до київської преси жителя Донецької області Олега Аліфанова: "Як

житель Донецької області, хочу дещо пояснити українському суспільству. Область практично ізольована від України. Всі українські президенти боялися сюди їздити. Діє фактична заборона на україномовні газети і журнали, тому що вони не продаються взагалі.

В радіофері тільки одна українськомовна станція Ера-fm (Перший Національний радіоканал після президентських виборів було відключено!) Всі сто відсотків мас-медіа підтримують Партію регіонів. Жодна громадська організація не може тут існувати без дозволу цієї партії, тому що вона керує і держадміністрацією.

В області створено таку атмосферу, що визнати свій вибір на користь представника "Помаранчевих фашистів", це все одно, що публічно заявити про те, що ти хворієш на СНІД чи вбив людину - реакція буде такою ж самою. Якщо додати до цього погрози, що "дуже розумні втратять роботу", можна зрозуміти, наскільки залюбки люди".

Те, що таку "державу в державі" створено на частині української території є великою провиною і Леоніда Кравчука, і Леоніда Кучми і "хоружівського генія". Тим більше, що нині існує небезпека поширення цієї "зони" на інші регіони держави.

Але водночас зацитований лист є відповіддю тій непатріотичній частині української інтелігенції, яку уособлює Юрій Андрухович, якого нині залюбки цитують сепаратистські видання в Криму - він став у них найпопулярнішою людиною, йому плескають у долоні, його вихваляють. А улюбленою тезою цих видань тепер є: "Українська інтелігенція пропонує нам відділитися. Тож зробимо так!".

В принципі, створити аналогічну спецтериторію, "державу в державі" можна в будь-якому регіоні України за наявності ресурсів і чіткої мети. І навіть щеплення від цього Галичини не варто перебільшувати. Просто там треба буде працювати більш ретельно і вигадливо, більш підступно і винахідливо.

А наявність таких діячів як пан Андрухович гарантує, що праця не буде даремною і невдячною. Зрештою, москвофіли не на Полтавщині виникли... А якщо ще згадати КПЗУ, ЧУГА, Ярослава Галана і "стрібків" - то традиція видається багатющою.

І що тоді? Виступати з гаслом відокремлення Галичини?

Всі опозиційні надії на швидкий розпад ПР базуються на нерозумінні справжньої сутності цієї "партії нового типу".

Це фактично ще дополітична структура, де діють вельми специфічні форми внутрішньої консолідації, коли не політичні гасла, не програмові засади, а древні як світ речі забезпечують єдність.

Зокрема: земляцтво, спільність регіонального походження, соціолект, місцеві звичаї, що сприймаються як єдино можливі та зразкові, колишня приналежність до певних молодіжних угруповань тощо.

Це тримає людей купи більше, ніж будь-які ідеології і політичні теорії. В цьому сенсі ПР більше подібна до шотландського клану чи чеченського тейпу, ніж до пересічної європейської чи навіть євразійської політичної партії.

Тому в ПР можуть бути які завгодно чвари і скандали, аж до фізичних з'ясувань, але вони не вплинуть на єдність партії. Розколу і розвалу ПР у найближчі роки не станеться.

Тому опозиції треба припинити будувати на цьому далекосяжні плани, демонструючи власну наївність і легковажність, що, на жаль, є характерною рисою української демократії.

Можна ще допустити певну сепарацію ПР, коли "здорові" донецька частина партії відкине як більше вже не потрібну "гнилу" київську, в особі Табачника, Фірташа, Хорошковського, Львовича (як колишнього члена команди Кучми), Лавриновича, Ганни Герман та деяких інших, але ядро структури (чистокровне донецьке) залишиться недоторканим.

Щодо чвар і розколів... ПР є антиподом НУ-НС і БЮТ. Якщо там і відбуваються "розборки", то без жодної публічності. Команда, що встановила контроль над суспільством більше половини його її не сприймає, чудово, на рівні інстинкту самозбереження розуміє, що вона не може дозволити собі відкрити ще й внутрішній фронт протистояння.

Як древні спартіати, вони знають, що тільки внутрішня єдність врятує їх від гніву ворожих і набагато численніших "ілотів". Вони знають також, що поведінка за схемою НУ-НС-БЮТ при владі стане для них однозначно суїцидною. Тому не допустять її.

Крім того, чимало діячів цієї партії мають за собою минуле, де на відміну від колишніх помаранчевих "комсомольців", за зраду карали жорстоко. Через те "донецькі" звикли, що за будь-який "базар" доведеться відповідати.

Це сприяє тому, що "культура зради" не є у них такою досконалою і розвинутою як у НУ-НС і БЮТ, де нещодавно навіть християнські демократи повторили подвиг "товарища Юди", відкинули свого лідера Володимира Стретовича і пішли до грошовитого Давида Важаєвича Жванії.

Будемо сподіватися, що він допоможе розв'язати ім фінансові проблеми, як Понтій Пілат допоміг бідному жителю римської провінції на сході імперії. Будемо також сподіватися, що фінансові можливості українського олігарха значно перевищують жалюгідні 30 срібляників, про які йдеться в Новому заповіті.

Отже, розрахунки на внутрішній розпад ПР, який, звісно, абсолютно виключити не можна, над усе найближчим часом, є марними й контрпродуктивними. Якись явища такого стибу в надрах ПР можливі лише під потужним зовнішнім тиском опозиції, але знову ж таки, цей тиск може сприяти в ПР як відцентровим, так і навпаки - доцентровим тенденціям.

Друге не менш вірогідне, ніж перше, враховуючи специфіку внутрішнього устрою цієї нібито партії, де інстинкт самозбереження є сильнішим від будь-яких раціонально-політичних конструкцій.

Тому опозиції треба менше придивлятися до того, що відбувається всередині ПР, а більше до того, що відбувається в українському суспільстві. Адже це набагато важливіше.

Ігор Лосєв

pravda.com.ua

Передплатний індекс - 96202, передплатна ціна на один місяць - 5,68 грн.; на три місяці - 17,04 грн.; на шість місяців - 34,08 грн.; на рік - 68,16 грн.

Свідоцтво про державну реєстрацію: серія КВ № 10670 від 25.11.2005 р.

Засновник і видавець -

Агентство інформації та реклами

вул.Володимира Великого, 18,
Львів, 79053

тел. факс: 297 60 97,
e-mail: dr_povnuu@ukr.net

Редакція зберігає за собою право редагувати та скорочувати матеріали, які публікують. Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій. Матеріали, позначені «на правах реклами», публікуються на комерційних умовах. За достовірність реклами відповідальність несе рекламодавець. Передрук матеріалів - при обов'язковому посиланні на видання.

Друк: «Видавничий дім
«Молода Галичина»
(м.Львів, вул.Угорська, 14).

Номер підписано до друку о 21.30.
Зам.№ 1125. Наклад: 30000 прим.

Головний редактор - Олександр Корещ, заступники головного редактора - Олег Пендерецький, Христина Карась, технічний редактор - Богдан Богач, дизайн - Христина Хоростіль, консультанти - Назар Зазай, Роман Старший. Філії (кореспондентські пункти): м.Київ - Оксана Клименко, м.Івано-Франківськ - Єльвіра Блінцова, м.Тернопіль - Галина Михайлова, м.Луцьк - Олександра Бігун, м.Рівне - Григорій Кремень, м.Житомир - Павло Письменний, м.Чернівці - Костянтин Журавчак. Адміністрація: директор - Олена Сахарук, головний менеджер - Віталіна Пенягіна. Кадри: Емма Поздєєва. Реклама: Христина Карась тел.: 242 54 80, факс: 297 60 97, моб.: 8 097 649 88 70. Технічна підтримка редакції: Олександр Ренн (НВКФ «Техноекс»). Юридичне обслуговування: Віталій Рущак.

Дякуємо, що не десять!

Учора Верховна Рада почала нову серію катувань Конституції, аби збільшити повноваження нардепів і не допустити дострокових виборів

Сердешну Конституцію знову чекає скальпель. Учора народні депутати направили до горезвісного Конституційного Суду проект змін Основного закону, який пролонгує повноваження нинішніх народних депутатів на один рік, а Президента - на півроку.

Аби ухвалити зміни в остаточній редакції, народні депутати ще цього року мають отримати позитивний висновок від КС і ухвалити закон у першому читанні. А на наступній сесії "освятити" його трьомастами голосів. Поки що резерву для конституційної більшості не вистачає: "за" направлення проекту до КС проголосували 265 народних депутатів. Серед тих, хто хоче сидіти у ВР п'ять років, є представники й опозиційних фракцій: двоє - з БЮТ (Куровський і Ляшко), 14 - із "Нашої України" (Бобильов, Борисов, Бут, Василенко, Жванія, Лук'янова, Марущенко, Новіков, Омельченко, Плющ, Поляченко, Стретович, Харовський - переважно члени більшості, а також Влад Каськів, який божився, що його робота з "національними проектами" в команді Януковича не означає, що колишній лідер революційної "Пори" підтримуватиме в Раді голосування коаліції).

Герой "гей-скандалу" тижня Олег Ляшко, який досі був активним спікером опозиції, перейняв риторіку "більшовиків". "Вибори - це популізм. Популізм - це означає обдурювати людей. Коли ми з вами будемо щороку проводити вибори, ми замість того, щоб робити реальні справи для країни, будемо вимушені їх щороку обдурювати. Давайте люди відпочинуть від нашої брехні. Нехай та влада, яка є, покаже на що вона здатна, і потім люди дадуть їй оцінку", - заявив пан Ляшко.

У принципі, Верховна Рада вправі міняти Конституцію так, як вважає за потрібне. Є дві умови: по-перше, проект не має обмежувати права і свободи громадян, інакше його заверне Конституційний Суд (утім щодо об'єктивності КС є обґрунтовані сумніви). По-друге, потрібно 300 голосів. Не будемо сперечатися, п'ять років депутатства - це добре чи погано. Тим більше що п'ятирічний термін повноважень для парламентаріїв в Україні офіційно вже діяв - із 2005 по 2010 рік. Інша справа, яби депутати прописували б собі шість чи десять років...

Річ не в тім. Ініціатива ВР варта осуду через те, що політики діють за подвійними стандартами. Коли треба повернути кучмівську Конституцію і збільшити повноваження Президента - будь ласка. А коли за цією Конституцією депутати мають

працювати по-старому, чотири роки, тобто раніше йти на перевибори, - то вже ніхто не хоче. За юридичною ж логікою, якщо вже тягнете за хвоста, то будьте готові до того, що витягнете всього kota, кажуть депутати від опозиції.

Ще одна новація проекту передбачає п'ятирічний термін повноважень для депутатів місцевих рад. А про третю новелу слід сказати окремо. Проект передбачає, що чергові вибори Президента відбуватимуться в останню неділю березня п'ятого року повноважень Президента. А за знову чинною Конституцією-1996 мали б бути в жовтні.

Пояснимо. Віктор Янукович обирався в лютому 2010-го. За зразком Конституції-2004, наступні чергові вибори глави держави мали бути в 2015 році. А за Основним законом 1996 року - в жовтні 2014-го. Звісно ж, на Банковій не погоджувалися втягти собі півроку повноважень. Отож, якщо після 1996 року ми призвичаїлись обирати Президента восени, а парламент - навесні, то тепер усе буде не так, а як вигідніше Януковичу. Якщо, звісно, депутати нашкребують 300 голосів...

Президент підтримує ідею, аби главу держави обирали на початку року, а не в жовтні. При цьому він виступає за те, щоб вибори Президента й парламенту відбувалися протягом одного року - із шестимісячним інтервалом.

"Через часте проведення виборів Україна постійно перебуває в збудженому політичному стані. Це неспокій, це негативно позначається на житті людей. Увесь час вибори - людям це вже набридло. Політики змагаються між собою і експериментують на суспільстві. Це небезпечно", - зазначив Янукович учора, перебуваючи у Франції.

Залишається з'ясувати, за рахунок чого вдасться звести двоє виборів в один рік: пролонгації повноважень ВР, скорочення каденції Президента чи дострокових парламентських виборів?

ЩЕ ІНІЦІАТИВА

Також Президент Янукович виступив за скасування суто пропорційної системи виборів до Верховної Ради та запровадження "як мінімум змішаної системи - 50% мажоритарна, 50% - пропорційна. Чи, можливо, повністю мажоритарних", - сказав він, виступаючи у Французькому інституті міжнародних відносин.

Іван ДІДУШОК
utomoda.kiev.ua

Страсті по Конституції

(Закінчення. Поч. на 1 с.)

От, власне, і всі підстави, що хоч якось пояснюють ревність КС до слідування порядку внесення змін у Конституцію.

Тривале ж зачитування акту КС його головою стосувалося або дрібних редакційних уточнень, необхідних при ухваленні будь-якого нормативного акту, або вилучення з тексту проекту закону № 4180 фраз, завдяки чому повніше зберігався текст чинної Конституції.

Справді, як в проекті 4180 ідея про можливість суміщення посад депутатів і міністрів суперечила конституційному принципу розподілу влади, і в проекті 2222 була відкинута - то вона торкнулася багатьох норм. А вже зміст її стосується статусу депутатів і урядовців.

Навіщо ж займати час телеглядачів переліком "відхилен", коли слід було сказати чесно, що після проведеного парламентного аналізу такі-то статті Конституції збережені в чинній редакції?

Ще більшу прикритість викликає "докір" щодо вилучення слова "виключення" із тексту 81-ї статті.

Виключення депутата із фракції позбавляло його мандата. На тому наполягали керівники деяких фракцій. Але це означало б введення в Україні імперативного мандата. На недопустимість такого кроку, коли депутат може стати маріонеткою в руках партійного керівництва, звертали увагу не лише члени КС, а й зарубіжні експерти, у тому числі офіційно - ПАРЕ, його Венеціанська комісія.

Тому абсолютно зрозумілим стало вилучення цього слова й збереження тексту, стосовно якого КС висловився схвально ще в березні 2004 року (№ 1-в/2004).

Дбаючи про "чистоту процедури", КС виключив із системи правовідносин, основою якої є Конституція, низку важливих положень, необхідність яких у державі доведена практикою.

З Основного закону зникло поняття коаліції, обрізані права президента щодо дострокового припинення повноважень парламенту, уряд - щодо призначення посадовців відповідно до потреби (про віцепрем'єрів), право парламенту, представника народу, джерела влади - заслуховувати звіти кабінету.

Суд відібрав право конституційного органу - Рахункової палати - здійснювати контроль за надходженнями коштів до держбюджету.

Право, яке є в усіх європейських державах.

Воно блокувалося Кучмою, щоб ніхто не споглядав за бюджетною кухнею. Ще в 1997 році при "допомозі" КС Рахункова палата була позбавлена права здійснювати контроль за виконанням доходної частини бюджету, за використанням об'єктів державної власності, що не підлягають приватизації, за грошовою емісією, використанням золотого запасу та інших активів, за наданням кредитів, за поданням та одержанням державою позик тощо.

Тепер РП знову відкинута в становище декорації для влади, маючи при тому заслужений авторитет у світі, про що свідчить очолювання нашої палатою спеціальної міжнародної групи EUROSAI, призначення Радіо ОБСЄ нашої РП виконавцем функції зовнішнього аудитора цієї головної міжнародної європейської організації.

Виявляється, Конституційному Суду незалежний контроль за фінансами держави чи ознака довіри до української Рахункової палати - менш важливі, ніж заміна слова "та" на "або" в проекті закону. Абсолютно, між іншим, необхідна заміна.

Тепер, з волі КС, хоч він на те повноважень не має, РП мусить ліквідувати свої структури в областях, скорочувати штат. До слова, найменший з апаратів усіх державних органів влади.

КС у своєму висновку зосереджує увагу на способі голосування та на інших процедурних моментах. Але ж Конституція для нього таких функцій не передбачає!

Його справа - слідувати за відповідністю законів та інших актів нормам Конституції, слідувати, чи не несуть вони загрозу суверенності держави, правам і свободам громадян. Ні, не несуть, КС висловився багато разів при розгляді проекту змін - отже, визнавав, що вони необхідні.

Як же розуміти останній юридичний "фіт"? Рішення КС складає недопустимий для конституційного ладу прецедент: втручання в зміст Конституції будь-кого.

Саме, будь-кого. Бо ніхто у владі не має права діяти в спосіб, не передбачений Конституцією, про що каже 19-а стаття. А зміни до неї може вносити лише парламент у порядку, передбаченому в розділі XIII, чи весь народ шляхом референдуму стосовно окремих норм Основного закону. Ні КС, ні нафедумана "конституційна асамблея", ні референдум стосовно більшості правовідносин...

Ніхто не вправі заціпати Основний закон! У 2010-му році розглядає закон під № 2222 - абсурд. Такого закону не існує в природі. Під таким номером був зареєстрований проект закону, що 8 грудня 2004 року став частиною Конституції.

Так, між іншим, у 2008 році визначився КС, майже в нічиїм складі. Може він уже відмінив те рішення? Ні. Значить, воно діє й "не підлягає оскарженню".

Доводиться раз-по-раз висловлювати претензії до КС, бо в цій ситуації він залишається крайнім.

Пройде час, і йому будуть ставити питання. Питання, на які є лише одна відповідь - суд перевищив свої повноваження.

Ще фіксація того, що сталося. Про мораль говорити нічого, адже нікому не пред'являть доказів того, що шість років тому зміст відхилень проекту 2222 від проекту 4180 узгоджувався керівництвом КС.

Мотивація була переконливою: якщо відхилення зменшують втручання в текст чинної Конституції, тим паче, залишають його без зміни, то це не порушення процедури, воно може лише втілювати. Днями в телеінтерв'ю про те говорив Литвин. Він сам вів такі діалоги із КС, очолюючи в 2004-му році парламент.

Щоправда, Литвин теж посилався на напружену на той час політичну ситуацію. Так, вона була, але до якості внесених змін вона не мала ніякого відношення. Необхідні докази приведені вище.

Доповню їх нагадуванням, що після 4-річної роботи над змінами до Основного закону, парламент розглядав їх за визначеною процедурою задовго до громадянських заходів - ще 8 квітня 2004 року. Ті зміни мало чим відрізнялися від проектів 4180 і 2222. Та й поява згаданих проектів викликана була потребою розглядати формально інший проект змін, оскільки не минув ще рік після нерезультативного голосування.

Чому ж тоді не набралось 300 голосів?

Бо найближче оточення Ющенка заперечило, що в нього стовідсотковий шанс стати президентом. Мовляв, навіщо йому в такому разі зменшувати обсяг близьких повноважень? Не вистачило близько 5-ти голосів нашоукраїнців. Тим самим Ющенко відмовився від підписаних ним у 2003 та 2004 роках зобов'язань щодо демократичних перемін у владі.

Нерозв'язані назрілі проблеми й спровокувало Майдан та майдани. Бо якби

зміни ухвалили в квітні, вибори президента пройшли б в один тур, без ніяких ускладнень і соціальних напружень.

Іншими словами, напруга кінця 2004 року лише підтвердила - правовідносини в державі, у вищих ешелонах влади себе вичерпали, вони несли загрозу суспільству, їх потрібно змінювати. На тому зійшлися політики в Україні разом із зарубіжними експертами та консультантами - Соланою, Квасневським, Адамкусом, Гризловим...

Я стомився приводити ці аргументи. Бо ті, хто не хоче їх чути, продовжує торочити: "загострення", "непродумано", "поспішно", "шкідливо"... Всі ці посилення - вибачте, дурня! Тула, обридла, безпідставна.

До її розряду відноситься й просторікування про "нестабільність", котру привнесли у владу й суспільство зміни до Конституції 2004 року. За доказ вважають смуту, організовану Ющенком та Тимошенко.

Але ж це не доказ! Цим людям не допомогли б забезпечити лад навіть індивідуальні для кожного конституції. Вони для того не створені!

Треба не помилятися під час виборів, думати кожному перед вкиданням бюлетеня, не вірити солодковим побережкам із псевдопатріотичним змістом. Та й причому тут Конституція?! Вони на неї, як і на закон, не зважали, і саме за це їх потрібно притягати до відповідальності.

А стабільність...

Погляньте, як мінялися в Україні уряди при правовідносинах, що відображені в Конституції, текст якої днями повернутий Конституційним судом. За 15 років, з 1991 по 2006-й і 12 урядів! Нагадаю прізвища прем'єрів: Фокін, Кучма, Звягільський, Масол, Марчук, Лазаренко, Пустовітеноко, Ющенко, Кінах, Янукович, Тимошенко, Єхануров.

Розкрадати державу, її багатства в таких умовах можна, це вдалося. Будувати, зміцнювати - ні. Усі в тому переконалися.

Я сподівався, що хоч тепер припиняться спекуляції про дефіцит керованості, відсутність "вертикалі" влади тощо. Припиняться не волею КС, а дійсністю: впродовж десяти місяців при Конституції, скорегованій у 2004 році, в країні є стабільність, керованість, "вертикаль"...

Чим можете критикувати? - звертають до опонентів.

Сам і відповідаю - Нічим.

Я не виступаю адвокатом нинішньої владної команди. Її є за що, і слід критикувати. Але вона зняла тему нестабільності з вини Конституції. Давайте забудемо цю тему, вона фальшива по суті. Була і є.

Але тема Конституції залишається.

Днями журналіст запитує мене:

- Ви приєднаєтесь до опозиції, що виступила на захист Конституції?

- До кого ж приєднуватись? - відповідаю.

- Серед них майже всі ті, хто добивався відміни політреформи, прагнув того, що сталося тепер. Рішення КС - лише політичний привід, пропагандистська підстава для тих, хто вважає, що правильна Конституція - це та Конституція, при якій він (саме він!) стає царем. Їм би не галасом тепер займатися, а знайти можливості впливу на КС, щоб він таки виправив свою помилку. Так вважатимемо: просто помилку.

Тим часом владі, президенту найперше, слід прискорити прийняття законів, змін до Конституції в тому числі, які посилюють статус і роль рад усіх рівнів. Тільки після того адміністративна реформа може бути проведена свідомо й дати ефект.

Тільки після того можна розраховувати на сприяння ЄС у реалізації проголошених Януковичем намірів щодо європейського вибору.

Україна з авторитарною системою влади, а такою вона тепер є, і Європа - речі несумісні.

Власне, не в сумісності проблема. Система влади, і рівень добробуту громадян - категорії взаємно обумовлені. Саме системою влади взаємно визначається рівень громадянської свідомості й відповідальності за все, що діється в державі.

Знов згадаймо досвід тих же європейських країн.

Днями прем'єр Азаров повернувся зі Скандинавії. Він підтвердить, нам до рівня тих країн ще йти і йти.

Але йдучи, слід не забувати, що їхній рівень досягнутий, у першу чергу, завдяки участі в розвитку держави кожного її громадянина. А та участь є наслідком існуючої в них демократичної системи влади.

Саме така система повинна бути зафіксованою в нашій Конституції.

Олександр Мороз

pravda.com.ua

Домовичок Кузька української політики

«Вот беда-беда, огорчение!...» — саме ці слова відомого персонажа із квіткової дитячої книжки письменниці Тетяни Александрової й однойменного мультфільму «Домовичок Кузька» приходять на пам'ять, коли спостерігаєш за тим, куди нині заводять країну та її очільника спроби придворних юристів грати у велику політику. Якщо, пам'ятаєш, Кузька, чударнацьке маленьке створіння, постійно видумував різні кумедні штуки, чим лякав і часом «підставляв» дівчинку Наталю, що «вєлася» на провокації домовичка. Наш президент, звичайно, не дівчинка. Та й ті, хто постійно провокує його на неоднозначні кроки у правовій площині, далеко не казкові і не настільки позитивні персонажі, як згадуваний маленький розбишак. Але результати їхньої діяльності чітко вкладаються у формулу, яку виголосив Кузька: «Ах, беда-беда-огорчение! Чо ни скажеш — не по разуму, чо ни молвишь — все попусту, чо ни спросишь — все без толку!»

Нещодавно настав якцо не апогей «огорчення» то один із його ключових моментів. Сталися дві непересічні події, які дивним чином співпали у часі. Перша — урочисте святкування у палаці «Україна» професійного свята вітчизняної юридичної еліти. Але привітання та спроби підкреслити роль та місце, до прикладу, суддівського

корпусу у справі верховенства права були на подив вторинними. Вся історія із святкуванням звелася до одностайної, у кращих традиціях голосувань совкового зразка, підтримки суддями та іншими правниками недавнього рішення Конституційного суду щодо повернення Конституції зразка 1996 року.

Це дуже дивне із правової точки зору голосування нагадує за змістом хіба що описану Зоженком лекцію у сільському клубі на тему «Есть ли жизнь на Марсе». Справа навіть не в тому, що присутнім не дали для ознайомлення тексту рішення КС, аби вони вчиталися і зрозуміли, що, власне, там, на Марсі, коїться. Справа в тому, що оцінку рішення КС давали судді господарських судів, судів інших юрисдикцій, які до конституційного правосуддя не мають жодного стосунку! Після загальновідомого показу засідання КС під зворушливими коментарі «молодих да ранніх» — це друга креативна знахідка режисерів всього процесу із відміною політреформи-2004. Бо зрозуміло, що це непересічне голосування було зрежисоване людьми, які звикли трактувати закони виключно на свою користь. Вони «жартома» підставили суддів, фактично примусивши їх порушити навіть свіжеспечений закон про судоустрій і статус суддів. А вже згідно із цим законом, судді повинні бути поза політикою. А їх свідомо і цинічно втягли у суто політичний процес.

Свого часу багато говорилося про те, що так звана судовою реформа перетворює суддів у залежних від сторонньої волі людей. Тепер ці побоювання справдилися повною мірою. Серед тих, хто висловив свій «одобрям» — є дійсно порядні люди. Однак вони зігнулися. Уявляєте собі ту невпевненість, яку відчувають сьогодні режисери процесу, якщо вони дозволяють собі ламати через коліно тих, хто уособлює собою верховенство права? Виникла потреба «відмитися». І вони роблять це так, як робив маленький домовичок, що купався у одазі. Знаєте, чому? А ось:

«Снимай кафтан, надевай кафтан, а на нем пуговиц столько, и все

застегнуты. Снимай рубаху, надевай рубаху, а на ней завязки, и все завязаны. Эдак всю жизнь раздевайся — одевайся, расстегивайся — застегивайся. У меня поважнее дела есть. А так сразу и сам отмоюсь, и одежда отстирается».

Невідомо, чи відміюються колись юридичні політики, які затіяли весь цей незрозумілий гамбіт, а от те, що наші державі доведеться-таки терпіти відміну своєї зовнішньополітичний імідж — одностайно. Бо у той самий час, як в палаці «Україна» йшло це непересічне «велике прання», коли українських суддів ставили у морально-правовий шпигат і примушували голосувати «за», члени ПАРЕ також голосували. І також «за». За резолюцію, прийняту після обговорення доповіді «Функціонування демократичних інститутів в Україні». Зміст резолюції відомий, і найбільше цікавим в ньому є абзац, де застосоване майже трансцендентальне для сьогоднішньої української влади поняття стабільності: моніторинговий комітет занепокоєний тим, що нинішня політична стабільність в Україні «є крихкою, адже систематичні причини нестабільності недавніх років не знайшли свого вирішення».

І ще: «...непродумані методи, якими влада реалізує реформи, можуть негативно вплинути на ставлення до демократичних принципів, і, у кінцевому рахунку, на якість самих реформ». Тут хочеться вигукнути: «Автора в студию!» Себто того, хто «продумує методи» реалізації реформ. Ви ж не думаєте, що всі казуїстичні псевдоправові комбінації останнього часу відумує особисто президент? Питання домовичка Кузьки «Сама печешь, или кто помогает?» сьгодні вкрай актуальне. Бо саме ці нечісті комбінації призвели до безпрецедентних результатів голосування депутатів Ради Європи: 102 голоси «за» і 109 при тому, що 6 утримались і лише один голос «проти». Це на наших святкових зібраннях пострадянського ґатунку така одностайність вважається нормальною. Для ради Європи такий результат — безпрецедентний.

Панове, вам не здається, що стараннями «фахівців-правників» із провладної команди держава має сумну перспективу перетворитися на країну-ізгою, принаймні на європейському просторі? Що в результаті «креативних» маніпуляцій саме цих, так стурбованих великою політикою і власним у ній місцем юристів, український президент ризикує втратити той кредит довіри, який дала йому Європа на початку шляху? Він був прийнятний і «рукопожатий» у самих авторитетних європейських структурах. І що тепер? Що із тою омріяною «стабільністю»? Так, насправді її — у політико-правовому сенсі — немає всередині країни. Але ж і стабільність сприйняття України на зовнішньополітичному небосхилі у надто короткий період також практично зводиться до критичної межі.

І все через те, що сенс вдосконалення Конституції бачать виключно у перерозподілі владних повноважень. Все, що торкається інтересів громадян в цьому процесі, вдосконалення системи прав і свобод, дійсно демократичних норм, залишається поза колом уваги юридичних радників, горе-режисерів конституційного процесу. Складається враження, що працюють лише ножицями і клеєм.

Першою відчула результат цієї роботи Верховна Рада, безхребетність якої вдарила нині бумерангом: навіть депутати від ПР, мабуть, нині замислюються над тим, що сила партії у нових умовах зведена нанівце. Спікер, який пообіцяв ПАРЕ перекопати Конституцію України виключно у законний спосіб, також скоріше за все розуміє: від нього тепер нічого не залежить, а для того, щоб переписати його політичну біографію не потрібні навіть 300 голосів, лише президентські час і натхнення... Відніти парламентарі не є господарями парламенту.

«Дом без хозяина — сирота, — поерзав на батарее, сказал Кузька и начал озираться, будто что-то потерял. — И хозяин без дома тоже сирота».

Знаєте, в чому причина їхнього нинішнього сирітства? В людини два мозки:

один у хребті, інший — у голові. Перший виявився хворим, а другий не включали, переоцінивши перший. Колись одна дуже розумна людина сказала про одного дуже знамого політика: «У нього невиліковна хвороба хребта. Точніше, повна його відсутність...» Якщо і надалі Рада не лікуватиме свій хребет, буде «беда-беда-огорчение...» Але беда, для нас, люди, вже давно, бо парламент можна принизити настільки, наскільки він сам себе принижує.

Отже, можна багато говорити на цю тему, але дивний збіг двох голосувань — під час урочистостей на Всеукраїнських зборах юристів і обговорення Резолюції ПАРЕ — як не мене, знаковий. Бо, мабуть, треба замислитися над тим, що і в якій спосіб сьгодні роблять, і хто від того страждає (навіть казковий домовичок Кузька іноді над цим замислювався і робив із власних помилок корисні висновки). Імідж держави і її керівництва, як бачимо, покладено на жертвний вівтар особистих амбіцій і переоцінки власної ролі. Для тих, хто явно загрався у дуже небезпечну гру, закінчують свої роздуми мудрими словами домовичка, на якого ви, панове, іноді дуже скидаєтесь, але тільки в сенсі «шалостей», бо взагалі Кузька — істота весела, добра і розумна:

«Не знаю, как ты, а мы с огнем не водимся. Играть он не умеет, шуток не любит. Кто-то, а мы это знаем. Дедушка нам говорил: «Не играйте с огнем, не шутите с водой, ветру не верьте». А мы не послушались. Поиграли раз, на всю жизнь хватит».

Р.С. Шановні колеги-юристи, вітаю вас із професійним святом! Хай кожен пам'ятає, що наша професія не є схожою на одну із відомих як найдавніша. Скоріше, юристам у світлі останніх подій треба ривнитися на лікарів, для яких завжди найактуальнішим є постулат Гіпократа «Не зашкодь!»

Марина Ставнічук

pravda.com.ua

Як вплинути на процес ухвалення закону про мови

Богдана Матіаш, дуже молода і дуже талановита поетка, написала мені, що хоч вона й страшенно далека від політики, але стояти осторонь не хоче. Ідеться, звісно, про мовний законопроект і яким би чином узяти участь у протесті проти нього, поки він ще не став законом. «А чи не мали би письменники, — запитує Богдана, — якимось приєднатися до протесту, якимось листом хай же, як більше немає чим?» Я відповів їй приблизно так. Я не вірю в те, що черговий лист певної письменницької спільноти якось змінить ситуацію. Ми вперше маємо владу, яка цілковито ігнорує те, що їй хочеться проігнорувати, слугуючи досконалим прикладом старої приказки «Говори до гори, а гора горює». Починаючи з 1 жовтня ця влада, до того ж, фактично опинилася в руках однієї самодержавної людини, глухої і некомпетентної.

Та й як почати цього листа, до кого в ньому звертатися? Позаяк формально законопроект має розглядатись у Верховній Раді, то, значить, до депутатів. Тобто цей лист мав би починатись словами: «Шановні народні депутати»... А які вони мені «шановні»? Зовсім ні, навіть навпаки. Ані Єфремов, ані Гриневецький, ані тим більше Симоненко, ані всі-всі-всі — як можна звертатися до них «шановні», якщо вони вороги всього українського й агентурні шавки сусідньої країни? Чесно було б, якщо б до них звертатися, почати того листа словами: «Нікчемні покидьки народні депутати». Тільки от вони його, того листа, й читати не захочуть після такого чесного вступного акорду. Якщо ще й до того ж я виступлю в такому листі підписантом, то це для «них» буде лише додатковим подразником, аби зробити все по-своєму. Ми з «ними» у своїх почуттях взаємні.

Далі я написав Богдані про те, що в захисників мови, себто у противників законопроекту, себто у «нас», має бути одна-єдина, хоч і пристосуванська, тактика: намагатися вплинути на монаршого самодержця всієї України через авторитетних для нього аксакалів-колаборантів на зразок Бориса Олійника чи Івана Драча. Це — їхній шанс виправдати в очах українського народу своє... гаразд — не прислужництво, свою, м'яко кажучи, співпрацю. Хай доведуть, що вони на неї погодилися з вищих міркувань. Усе одно для законопроекту вирішуватиметься вже не в парламенті, як і доля будь-якого іншого рішення. Тобто інші варіанти все одно нічого не дадуть. Усе залежатиме від перебігу думальних процесів, настрою, волі і, можливо, хвилинної примхи однієї-однісінької людини на ймення Віктор Фьодорич.

А назагал, звичайно, цю владу треба скидати, інакше вона щодня і далі кошмаритиме нас якимись черговими «законами про мови». Тобто я від цих кошмарів волів би звільнитися комплексно, усунувши цю владу від влади. Це, на жаль, з кожним днем виглядає все нереальніше. Проте не завжди так буде. І, як на моє відчуття, не те що «не завжди», а дуже навіть недовго.

Протестувати ж у понеділок (і головне — не тільки в понеділок, а й потім, і щодня, і перманентно), звичайно ж, треба. І якомога масовіше. Навряд чи це вплине на «них», але дай Боже, сконсолідує «нас».

Юрій Андрухович

"Законопроект "Про мови" - це проголошення війни українцям"

Професор Володимир Панченко - про те, чим загрожує країні скандальний проект та чому його ухвала не вигідна Партії регіонів

Експертний висновок Вченої ради Києво-Могилянської академії щодо неконституційності та необхідності зняття з розгляду Верховною Радою законопроекту "Про мови в Україні" набув значного резонансу в суспільстві. Адже експерти - доктор юридичних наук Володимир Василенко та доктор філологічних наук Володимир Панченко - фахово розклали по полицях, чому цей законопроект становить загрозу не тільки рідній мові українців, а й цілісності власне Української держави. Про неправомірність даного законопроекту та варіанти розвитку подій "УМ" розповів один із авторів експертного висновку, професор Національного університету "Києво-Могилянська академія" Володимир Панченко.

"Замість мовного розмаїття ми отримаємо російську мовну одноманітність"

- Володимире Євгеновичу, чому саме ви та ваш колега взялися написати експертний висновок щодо законопроекту "Про мови"?

- І професор Василенко, і я давно посвячені в мовну проблематику. Свої перші статті стосовно мовної політики я опублікував ще в 1988 році. До того ж маю певний досвід законотворчої роботи - я народний депутат 1-го скликання. Професор Василенко ж був керівником робочої групи, яка готувала Концепцію мовної політики в Україні. Ця концепція, до речі, довго лежала у президентських структурах, аж поки Віктор Ющенко передав її уряду. На жаль, при попередніх урядах вона була приречена. Професор Василенко - доктор юридичних наук, Надзвичайний і Повноважний Посол України, Перший Посол України в Бенілюксі, один із розробників Декларації про державний суверенітет України. Як бачите, ми не випадкові люди в цій темі.

- Що вас найбільше тривожить у скандальному законопроекті?

- Цей законопроект, на моє переконання, несе величезні загрози Україні. Я навіть не кажу українській мові, я кажу Україні! Законопроект є конфліктогенним. І в разі його прийняття почнеться велика колотнеча у різних осередках суспільства, наприклад, в освіті. Стаття 21 "Мова в освіті", яка передбачає запровадження принципу вільного вибору мови навчання, мені дуже нагадує часи Щербинського, коли цей принцип теж спекулятивно використовувався. Тоді він взагалі був доведений до абсурду: існувало право взагалі не вивчати мову, якщо не було бажання. А от про хімію, наприклад, ніхто не запитував. Зараз цей абсурд ніби як репродукується. Мовляв, право людини навчатися рідною мовою - це так по-європейськи, так ліберально. Але рідчужий, що цей закон лицемірний.

Стаття 21 "Мова в освіті" передбачає, що в будь-який час періоду навчання в разі достатньої кількості заяв навчальний заклад має негайно забезпечити право навчатися рідною мовою. Тут існує багато суперечностей. По-перше, зверніть увагу на фразу "будь-який час періоду навчання". Тобто зараз, як тільки приймуть цей закон, у Київському університеті, наприклад, якась кількість студентів (там же написано "достатня кількість", тоді як закон повинен подавати чіткі форми, а не довільні) напише заяву на ім'я ректора, і він повинен задовольнити їхнє право навчатися рідною мовою. Достатня кількість - це розкішний ґрунт для волюнтаризму. Напишуть, скажімо, три студенти заяви, ректор вважатиме, що це достатня кількість, і після цього університет зобов'язаний переводити якусь частину студентів на викладання іншою мовою. Мені ця картина уявляється жахливою, бо це вже певне розрізнення на мовно-національному ґрунті, певна конфліктність і напруга, створені штучно.

По-друге, цей законопроект втручається у сферу державної мовної політики. В одній із його статей написано, що він покликаний регулювати порядок застосування мов. А насправді він заходить значно далі, адже радикально змінює державну мовну політику в Україні. І це вже є прерогатива не окремо

взятого закону, а Конституції України. В Конституції є стаття 10, яка визначає українську мову як державну, гарантує вільний розвиток російської та інших мов нацменшин в Україні. Тому законопроект, підготовлений Єфремовим, Симоненком і Гриневецьким, втручається у сферу державної політики і тим самим посягає на основи конституційного ладу. Законопроект фактично змінює статус мов, нівелює державну мову, ставить в один ряд із російською, якій, по суті, надається статус державної.

Ще одне лицемірство полягає в тому, що цей закон ніби дуже ліберальний і базується на Європейській хартії регіональних мов. Хартія покликана захищати мови, яким загрожує зникнення, і в точному перекладі вона називається Хартія регіональних міноритарних мов. Чи загрожує в Україні зникнення російській мові? Це риторичне питання. Хартія має захищати слабких, а не надавати пріоритети сильним. Тому цей законопроект треба було назвати, якщо виходити з його змісту, не законом про мови, а законом "Про русифікацію України".

По-третє, пафос цього законопроекту полягає в тому, що нібито він покликаний забезпечити мовне розмаїття в Україні. Проте всі його норми надають перевагу російській мові, і замість мовного розмаїття ми отримаємо російську мовну одноманітність. Через те філософія даного законопроекту є неприйнятною і небезпечною як для української мови, так і для інших мов. Стаття 21 "Про мову в освіті", скажімо, неможливо буде реалізувати кримським татарам, угорцям на Закарпатті. От уявіть собі: згідно зі статтею 21, у Закарпатському університеті 50 студентів-угорців напишуть заяви, що вони хочуть навчатися угорською. Закарпатський університет не зможе забезпечити це право по всіх предметах. Таврійський університет у Сімферополі аналогічно не зможе забезпечити права кримських татар. Але рідчужий, що автори про це навіть і не думали.

І останнє: коли автори законопроекту говорять про двомовність як велике надбання українського народу, то вони ж мають на увазі щось своє. Коли ідеться про білінгвізм, то очевидно, це повинно було означати, що кожен громадянин повинен вільно володіти українською та російською. Однак це не відповідає реальності. Автори законопроекту створюють блискучі умови для того, щоб носію російської мови було дуже зручно. Геть українську мову - ось суть документа. Про яку можна говорити двомовність, якщо вони жодного слова українською сказати не можуть? Тобто нормативна суть цього закону полягає у встановленні мовної одноманітності, що, звичайно, є викривленням нормальної мовної політики, яка визначена Конституцією і практикою останніх двадцяти років після прийняття у 1989 році закону Української РСР "Про мови в Українській РСР". До речі, останній приймався в компартійні часи і був набагато прогресивніший, ніж оцей закон у незалежній Україні.

"Білоруській мові вже завдано непоправного удару"

- Як ви вважаєте, чи вигідно самій Партії регіонів приймати Закон "Про мови", адже в такому випадку її представники більше не зможуть спекулювати на мовному питанні?

- Один експерт написав, що Партія регіонів "по барабану" російська мова. І з ним згоден. Мова використовується як певний важіль. Вони ж прекрасно розуміють, що в Києві не знайдеш української газети на розкладах у метро чи кіосках. В основному, весь пейзаж - російськомовний. Крики про насильницьку українізацію - це блеф.

- Яким може бути розвиток подій, якщо мовне питання висунуть на референдум?

- Що стосується готовності суспільства прийняти російську мову другою державною, то я не здивуюся, якщо воно погодиться на це. Інша річ, що це буде зроблено за принципом "не відують, що творять". Це буде легітимно, але нерозумно. Білорусь може бути чудовим прикладом. Ще на початку правління Лукашенка російська мова була проголошена другою державною. Наразі білоруській мові завдано неправого удару, вона може закінчити свою історію. Якщо ми бажаємо того ж самого українській, то треба повторити шлях Білорусі, і тоді можна буде пишатися тим, як ми демократично, на основі ліберальних принципів, з нею розправилися.

- Чи повинні групові права переважати індивідуальні в мовному питанні?

- Ні, не переважати. Вони повинні збалансовуватися.

- А чи маргіналізуються з українською мовою й інші регіональні мови?

- Абсолютно. Замість різноманіття буде одноманітність. З усіма іншими мовами буде те саме, що й з українською.

- Які існують шляхи вирішення конфлікту між незадоволеною громадськістю і владою?

- Я б не хотів заходити у сферу прогнозів, але мені здається, що коли ми доживемо до 31 жовтня без цього закону, то далі буде вже легше, законопроект втратить свою актуальність. Проблема не зникне, однак буде вже не на часі, тому що, реально гострої проблеми не існує. Від якого мовного дискомфорту страждає житель Криму? У школах мова викладання російська. Може, хіба що, не задовольняти українська на ліках. Але ж ця проблема легко вирішується: нехай медичні інструкції дублюють російською. Для цього ж зовсім непотрібно надавати російській мові статус другої державної. Ще одне джерело дискомфорту - таблички на дорогах. Але й воно відносне: хіба може табличка "Село Кипарисне" під Алуштою викликати суттєвий дискомфорт? Я колись довгий період жив в Одесі. Для російськомовної людини там мовного дискомфорту немає, щоправда, він наявний стосовно україномовних. Тобто є багато "туфти", фальші і політиканства навколо цього питання. Бо немає підстав говорити про насильницьку українізацію.

МАЙТЕ НА УВАЗІ

"Вважати, що через російську мову ми входимо у світ, є помилкою"

- Пане Володимире, як ви коментуєте світову тенденцію свідомого применшення важливості рідної мови, наприклад, надання статусу другої державної англійській мові в Грузії або заміщення державної мови, хоча і не узаконене, тією ж англійською в ОАЕ чи Норвегії?

- Якби Україна прийняла англійську мову як другу державну, у що важко повірити, то тут логіки навіть було б більше. Хоча я не прихильник такої постановки питання. Однак якщо звернутися до статистики, то дізнаємося, що 98% науково-технічної інформації у світі є англійською, і лише 0,1% написано російською мовою. Отже, якщо ми вважимо, що через російську мову входимо у світ, то ми глибоко помиляємося. Через те пафос статті 8 "Російська мова в Україні", в якій написано, що через російську мову населення України може долучитися до світових надбань, є ніщо інше, як публіцистичний пафос. Тут відіграють свою роль політичні тренди і передвиборча агітація. Партія влади повинна себе підтримувати чимось, тому що інших козирів у них немає. Соціально-економічна ситуація в Україні напружена: ціни й комунальні послуги ростуть. Влада каже: "У нас зростає ВВП, макроекономіка стає кращою". А кого з фізичних осіб цікавить макроекономіка, якщо вона не впливає на мікроекономіку? ВВП росте, а кишеня порожня. Отож залишаються останні аргументи передвиборчої агітації: ну, ще раз висунемо мовне питання і спробуємо схилити до себе виборця.

Крім того, сумну роль тут відіграє фактор Росії. Україна наразі у своїй зовнішній політиці орієнтується на Схід. Я маю на увазі не лише патріарха Кирила, а й наших українських політиків із міністром освіти Табачником включно, який відкрито у своїх статтях пропонує ідею "руського міра" як "особливої православної східнослов'янської цивілізації". Якщо цей закон ухвалюється, то Україна вписується в "руський мір". Оце і є основний мотив, а не інтеграція у світ.

До речі, можу назвати й країни, які, навпаки, приймають закони на захист своїх мов. Франція, наприклад, захищає власну мову. Те саме стосується Ізраїлю. Всі захищають рідну мову, а Україна створює суперліберальний, але брехливий у своїй основі законопроект, який знищить українську як таку або зажене її в глибоку резервацію. І тоді будуть племена ірокезів-українців блукати степами і час від часу говорити про себе незрозуміло для інших мовою. Якщо ми хочемо мати таку ситуацію, то треба приймати цей закон негайно. Якщо не хочемо цивілізаційного краху, значить, ми повинні цьому опиратися. Більше того, я вважаю, що такі законопроекти є проголошенням війни українцям. Війна має свої закони: якщо є війна, потрібні мобілізація і опір.

Анастасія ВЛАСЕНКО

umoloda.kiev.ua

Коли життя бере за горло, коли депресія не відпускає, коли світ втрачає барви і песимізм стає незборимим, ми відкриваємо передвиборчу програму Януковича "Україна для людей". Бо нічого смішнішого в житті не читали. Спробуйте й ви. Особливо ті сторінки, де йдеться про 500 нових футбольних полів, 50 катків та 50 басейнів на рік.

(Закінчення. Поч. на 1 с.)

Заступник голови ЦВК переконана: демократичних виборів в Україні не буде

На думку заступника голови ЦВК, хоча до голосування залишилося ще 19 днів, уже сьогодні можна констатувати, що вільних і демократичних виборів в Україні не відбудеться. «На жаль, перебіг цього виборчого процесу засвідчує безпрецедентний рівень втручання адміністративного ресурсу у вибори, безпрецедентний тиск як на членів виборчих комісій і самих кандидатів, так і на виборців», - наголосила вона.

Ж.Усенко-Чорна вважає, що кроком назад в організації демократичного виборчого процесу є діючий виборчий закон. Вона також підкреслила, що недотримання паритету при формуванні виборчих комісій перетворило ці органи на керований механізм зловживання повноваженнями громадян в процесі виборів. Ж.Усенко-Чорна навела приклад некоректного застосування закону про вибори з боку ЦВК, який, на її думку, яскраво ілюструє стан речей, що склався напередодні виборів. «Днями було встановлено, що до складу Київської міської комісії входить особа, яка не може бути членом виборчої комісії, а саме - кандидат у депутати від Партії регіонів. Ця особа була делегована до складу виборчої комісії від УСДП, однак зареєстрована у 2008 році кандидатом від Партії регіонів. Якби відбувався процес заміщення, вона набула б статусу депутата Київської міської ради... Незважаючи на те, що ст. 29 закону, ч. 5 чітко містить припис про те, що повноваження такого члена виборчої комісії вважаються припиненими з моменту, коли були виявлені такі обставини (тобто, він навіть і без рішення ЦВК не вважається за законом членом такої комісії), більшість членів ЦВК знайшла спосіб витлумачити закон так, що цю особу залишили членом комісії. Мова йде про заступника голови комісії пана Тишкевича, який, наскільки мені відомо, ще вчора перебував кандидатом у депутати від Партії регіонів до Київської міської ради», - розповіла Ж.Усенко-Чорна.

Разом із тим заступник голови ЦВК висловила впевненість, що позитивно вплинути на виборчий процес в Україні може присутність міжнародних спостерігачів, однак на цих виборах їх буде мало. «Наявність під час виборчого процесу спостерігачів в Україні якраз сприяє і транспарентності виборчого процесу, і забезпеченню проведення виборчих процедур відповідно до закону... На жаль, на сьогодні до ЦВК відповідних документів не надходило, і ЦВК не приймала рішень щодо реєстрації міжнародних спостерігачів», - констатувала Ж.Усенко-Чорна.

Партія Брежіонів

А як вам таке: "Вчитель, лікар, працівник культури, військовослужбовець, мільйонер одержать ключі від квартир при підписанні трудового контракту на 20 років"?

А ще нижче - "Одержання житла молодими офіцерами протягом першого року служби" - як же тоді обіцяні раніше ключі при підписанні контракту??

Ян Таксюр разом з Петросяном від задрощів просто-таки посивіли. А може, саме вони і є правдивими авторами тексту?

Дуже піднімає настрій також порівняння обіцянок Януковича із реальними ініціативами нової влади - наприклад пункт про "відкриті виборчі списки". Не кажучи вже про "ліквідацію депутатських пільг" та "виборність суддів".

Реформуючи школу, міністерство торгівлі освітою проігнорувало обіцянку боса: "Вступ до ВНЗ за шкільним атестатом для випускників шкіл до 2009 року". А зменшення держзамовлення до ВНЗ, оголошене нещодавно, чітко ілюструє пункт "Доступна і якісна освіта".

Зазирніть до бюджету - чи побачите там обіцяне "фінансування медицини не менше 10% ВВП"?

Звісно, коли доходи до "мінімальної пенсії на 20% вищої за прожитковий мінімум", сміх сам собою уривається. Особливо на тлі запланованого підвищення пенсійного віку. Проте, насправді, все залежить від рівня цього самого прожиткового мінімуму, точніше від того, хто і як його рахує.

До речі, ви буваєте у магазинах та на базарі? Ви платите за квартиру, за газ? Ну і як це кореспондується з офіційними даними про інфляцію в Україні? А з оголошенням влади, що ціни на продукти харчування та безалкогольні напої у серпні знизилися на 0,1%? Сміх не вшухає.

Звісно, програма писалася на 5 (а дехто каже, що й на 10!!!) років, так що час іще є. А п'ять років сміху - це "Здорові люди - впевнене майбутнє", дивись відповідний пункт програми.

Ну, гаразд, посміялися, і досить. Тепер давайте про серйозне. Про першопричини наших теперішніх вєселощів. Про те, як все починалося.

Десять років тому партія Регіонів, виринувши буквально нізвідки, впевнено відтерла від влади комуно-соціалістичну публіку: симоненківців, медведчуківців, морозівців та вітрєніківців.

Чи не дивно, що партія олігархів, бізнесменів та чиновників заввиграшки "привласнила" весь лівий електорат? Люди, які періодично б'ють себе в груди, називаючись "пролетаріатом" та "робочою кісткою", сьогодні всі, як один, голосують за "буржуїв-кровопивців" і не натішаються з результатів свого вибору.

Ви щось розумієте? Ми - ні. А значить, треба розібратися.

Чим же так схожі регіони з комуністами, що електорат легко поміняв одних на інших? Що ж саме взяли регіонали у "щасливому минулому" щоб забезпечити собі "світле майбутнє"?

Теорію Маркса пропонуємо одразу відкинути. По-перше, комсомольці-олігархи нею не володіють, по-друге, вона їм за великим рахунком проти-показана.

Ну а без Маркса що залишається від комунізму?

Перш за все - боротьба. Комуністи завжди боролися, перемагали, йшли в атаку і т.д. Це - дуже цінна теза. Вона дозволяє сприймати "голод і холод" не як побутові негаразди, за які владу треба було б відвести у лісочок, а як елемент боротьби за справедливість.

Виховані комсомолом регіонали з легкістю перейняли цю ефективну методику. Ну то й що, що десяти-класники вчать без підручників - зате Бандера не буде Героєм України. Ми перемогли! Хто це "ми", і що "нам" зробив Степан Бандера - справа десята. Головне - перемога.

Тому зараз знову вигадуються вороги, супротивники, на всі заставки використовуються заяложені радянські штампи типу "руки Вашингтона", "кривавого націоналізму" тощо. На образ ворога все припадає.

З чарівною легкістю виправдовуються і будь-які, навіть найбезчесніші, методи боротьби. Ну то й що, що фальсифікували голосування у "Великих українцях", зате втерли носа галичанам! Не кажучи вже про виборчі підтасовки та порушення, які потрібні саме для того, щоб не допустити до влади клятих ворогів.

Ну і друга, найцінніша комуністична методологія - тотальна брєхня.

Один з провідних ідеологів соціалізму Адольф Гітлер сказав "Широкі маси швидше стають жертвами великої брєхні, ніж маленької". Потім цю фразу неодноразово повторював Йозеф Геббельс, і до нас вона дійшла вже у вигляді його "крилатого вислову": "Чим більша брєхня, тим швидше у неї повірять".

Треба зауважити, що цей принцип вигаданий не Гітлером - іще до того, як Жовтневий переворот стали називати Жовтневою революцією, комісари та чєкісти використовували брєхню як дуже ефективну зброю.

Зокрема, одним з найрозповсюджених різновидів брєхні було приписування ворогам тих злочинів, що їх робили самі комуністи - масових розстрілів, пограбування селян та буржуазії, насильства та терору.

Та й пізніше метод не зняли з озброєння. Згадайте звірства, що чинили загони НКВД, перевдягнуті на бійців УПА.

Звісно, порівняно з цим, напад на фестиваль "Гайдамака" виглядає дрібницею, але, попри різницю у масштабах, методологія залишається тою ж такою оголошення, що "унтер-офіцєрська вдова сама себе висікла", а "гайдамаки" самі на себе напали.

Ну а заяви про "порушення прав російськомовних", які тою ж такою російською мовою, без жодного українського перекладу і навіть без субтитрів

оголошують депутати на Першому Національному, державному телеканалі? Для порівняння - у сусідній Росії, де порушення мовних прав немає, законом заборонено використання в ефірі будь-яких мов без перекладу державною.

Не варто й літер витрачати, щоб довести повну перевагу російськомовного інформаційного простору в Україні - навіть якщо до "україномовних" зарахувати ті передачі, де ведучий говорить кілька ритуальних фраз державною на початку та в кінці.

Очевидність брєхні про мовні утиски в Україні грає на руку послідовникам Гітлера-Геббельса, а нахабство замінює будь-які аргументи.

Подивіться на економіку. Податковий терор називають зниженням податкового тиску, а відверте здирництво - боротьбою з рейдерством.

Але у велику брєхню легше вірять. І коли підвищення пенсійного віку назвати "турботою про пенсіонерів", масам просто немає куди дітисся. Вони вірять. Так само, як і в утиски російськомовних та у міфичне зниження рівня інфляції, про яке оголошує Держкомстат.

Ну і нарешті про головне. Політ-реформы.

У якого Сірка треба позичати очі, щоб після п'ятирічного публічного захисту цього потворного дітища Медведчука-Ющенка взяти всі ходи назад?

Навіть Олена Лукаш не витримала - уся країна з подивом побачила, що цій записній юристці може бути соромно перед об'єктами телекамер. Ти диви - 2004-го захищала виборчий безпредел, і нічого, а тут: "Дякую за увагу", і навітьки.

Усі спроби пояснити справжні причини маніпуляцій з Конституцією не витримують критики.

Повноважень Януковичу не вистачало? Зі слухняною коаліцією та Кабміном?

Готові посперечатися - якщо Янукович прийняв би рішення про відставку Азарова, той власноруч вибивав би з депутатів позитивне голосування з цього питання.

Так само непереконливо звучать аргументи про те, що депутати будуть тепер дешевшими - де це бачено, шановні - усе дорожчає, а депутати дешевшають? Або ж про намагання прикрити незаконне рішення КС по коаліції - як його прикриєш, коли з-під фігювого листка все одно стирчить головний аргумент влади?

Усе це вигадки. Справжньою ж метою відміни політреформи був державний іспит для членів партії регіонів. Для кожного її спікера та рядового багнета. Іспит на вірність та відданість.

Процедура іспиту проста. Треба вийти і публічно - перед усім світом, перед своїми друзями, рідними, батьками і дітьми, собою самим визнати так:

"Я, ім'ярек, є останнім покидьком. Моє слово нічого не важить. Я називатиму чорне білим а біле - чорним,

якщо накажуть згори, бо не маю ані честі ані совісті".

От що насправді збурило українців у відміні політреформи. Не нюанси політичного устрою 1996 чи 2004-го, а саме цей масовий та відкритий парад негідників.

Тепер керівництво партії Регіонів може бути спокійним за своїх членів. Вони публічно попросилися зі своєю людською гідністю, і шляху назад у світ порядних людей їм немає.

Подібні випробування влаштовував свого часу соратникам товариш Сталін. Щоправда, погані оцінки тоді записували у вироках, а відмінникам дуже скоро влаштовували нові іспити.

Вивчаючи свого часу в інституті історію КПРС, ми не встигали дивуватися поворотам сюжету. Боротьба з правим ухилом від курсу партії, потім - з лівим, потім - з право-лівацьким. Необхідність писати доноси на соратників, зраджувати, друзів, відмовлятися від рідних...

Погодьтеся, що порядній людині пройти цю смугу перепон було неможливо. Тому на посадах залишилися ті, у кого місце честі і совісті посідала відданість партії і особисто її Вождю.

Роки кривавих тренувань і смертельних іспитів народили і загартували унікальне політичне формування - партію професійних брєхунів. Пам'ятає "1984" Орвела? Він дуже прозоро описав метод формування комуністичного світогляду.

Цікаво, що Орвел ніколи не жив у Союзі. Але йому полегшило роботу те, що всі комуністи-соціалісти світу, незважаючи, використовували однакові технології - Сталін, Гітлер, Мао, Кім Ір Сен, Фідель Кастро...

І саме тому, позичивши у комуністів дві основні складові їхньої методи, а саме - постійну боротьбу з ворогами та тотальну брєхню - ідеологи нового українського капіталізму не помилилися. Вдячні пострадянські виборці віддали їм свої голоси, з легкістю помінявши червоні прапори на синьо-білі.

Звісно, таке коротке ситуативне дослідження не може претендувати на вичерпність - науковцям варто вивчити цей феномен докладніше і знайти нові нюанси. Проте для розуміння політичних процесів в Україні цього цілком вистачить.

І ще одне - ми згодні, що не тільки нинішня влада використовує комуністичну технологію великої брєхні. Але вона робить це найбільш яскраво. І найбільш успішно.

Тому саме партія Регіонів може слугувати за приклад, на якому нам із вами треба вчитися.

Щоб не дати вижотре себе обдурити.

Щоби знову не повторилися розкуркулення, Голодомор, Голокост та інші гено-етно- та лінгвоциди. Бо всі вони починалися з брєхні.

Він, Володимир Миколайович, - всеосяжна фігура. Парламентсько-християнська, та ще й у професорській мантії. Підкована топографічно-аграрно, колгоспно-юридично, комерційно-арбітражно, європейсько-міжнародно.... І просто переповнена бджолярською мудрістю. У його рідному селі Забане про таких кажуть: могутній, як житомирський дуб, що зростав у малинських дібровах. І листом дорідну земельку щедро покриває, і рідкісними жолудями годить. А що вже патріотичним корінням, то небачених глибин стрімголов сягає.

ЄвроСтретович-2009

За яке "бабло" роками нібито зі святою християнською мораллю нардеп патріотично і вірно служить своєму рідному гаманцю?

Депутатський штришок

Депутат - не адвокат, не акробат і не якийсь там інтелегентний сурогат. Депутат - виняткова народна мудрість. Як-не-як, а Володимир Стретович уже чотири каденції у Верховній Раді України служить. Служить власній патріотичній ідеї. У поті чола. Із травня 1994 р. - голова Комітету з питань правової політики, а після вимушеної нардепівської перерви (з червня 2002 року) очолює один із ключових комітетів Верховної Ради - з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією. А в наступних каденціях - заступник голови і голова Комітету з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності. Паралельно не одне п'ятиріччя - президент Східно-європейського департаменту і член Ради директорів міжнародної організації "Парламентарії проти корупції й організованої злочинності" зі штаб-квартирою в Канаді, водночас тричі президент Всесвітнього конгресу українських юристів і Фонду сприяння правовим реформам. Так мажорно представляють його честь у поважних публікаціях у ЗМІ.

Можливо, й за те, що "наводять", як нас переконують, європорядок в Україні. Можна хіба що послівчувати йому, якщо додати до цього ще й членство у групах із міжпарламентських зв'язків з Австрією, Китайською Народною Республікою, Федеративною Республікою Німеччиною, Королівствами Нідерландів і Данії, Азербайджанською Республікою...

А це вам не конюшину босоніж косити на барвистих луках, що бовваніють коло його "хатинки" в письменницькому селі Дзвінковому. Мах-мах косяю - і лежать перед тобою усміяні пухнаті голівки з пахучою травостою.

Мах-мах пером - і полетіли десятки депутатських запитів щодо перевірки фактів можливої злочинної змови у структурі Держкомзему, можливих корупційних земельних схем в органах самоврядування, можливих організованих злочинних груп у бізнесових структурах, можливих, можливих... Словом, тремтіть, можновладці, "нунсівець" Стретович за вас узявся!

А ми лишень звернемо увагу читачів на одне ну зовсім універсальне, хоч і безбарвне слівце з його депутатських запитів - можливо. Такий собі юридичний штришок депутата, що й не стверджує, й не заперечує, але озвучує неабияку непохитну цілеспрямованість борця із нібито відкритим "забралом". А ви - міністри юстиції, внутрішніх справ, економіки, голови СБУ і Держкомзему, обласних і районних адміністрацій, Генеральні прокурори, беріть нардепівські запити "під козирьок" і хутко рапортуйте йому, народному обранцеві, про подолання "рейдерських" схем і наскоків через можливі злочинні змови...

Ось серед усієї цієї "боротьби" ми й спробуємо відкрити недоторканно-утаємнічені сторінки з нардепівської діяльності Володимира Миколайовича. Спершу "зачепимо" земельну, бо ж земля під Києвом - ліпше якогось золота. Як і скористаємося його натхненним слівцем "можливо". Бо ж у земельних питаннях він, як риба у його персональному дачному ставочку, відгородженому від річки Ірпінь. Та й у юридичних "ставочках", на думку деяких парламентарів, він ловить не бубурців із верховодами, бо сам парламентський статус велить йому бути неперевершеним фахівцем, як українці кажуть про таких: і шведь, і жнець, і на дуді грець.

Колективний підряд

Ой, як він ходив по землі і житомирській, і чернігівській, і білоруській, доки не дістався київської: і топографом, і колгоспним юристконсультом після закінчення київського юридичного факультету. Так закохався в землю-годувальницю, що на все життя. Коли осиливав аспірантську долю в Київському інституті держави і права Академії наук України, то тема край актуальної кандидатської дисертації була напрочуд заземлена: "Правове регулювання колективного підряду в сільському господарстві". Можливо, цей юридичний бенефіс у 1989 році так відрегулював українське сільське господарство, що про колективний підряд мало хто нині й згадує, але колективні рейдерські ентузіасти бродять не лише по телеекранах, а й по деяких сільськогосподарських районах Київщини...

Не перший рік киплять пристрасті "земельної війни" між Державним підприємством "Міжнародний аеропорт "Бориспіль" і групою із 25 громадян, які, можливо, за допомогою Володимира Стретовича стали "на прою" проти реконструкції аеропорту до Євро-2012.

Історія цього "конфлікту" показова. Восени 2006 р. голова Бориспільської райдержадміністрації Іван Полохович (однопартієць тодішнього голови Київської облдержадміністрації Євгена Жовтяка) своїм розпорядженням № 559 від 29.05.2006 р. "по-братському" затвердив проект землеустрою щодо відведення земельної ділянки загальною площею 48 гектарів ріллі у власність громадянам для ведення особистого селянського господарства єдиним масивом в адміністративних межах Гірської сільради. Те, що грубо порушувалися права власника цієї земельної ділянки - держави та її законного землекористувача - ДП "Бориспільське" як правонаступника військового радгоспу "Бориспільський", пан Полохович відверто проігнорував. Він вважав, що він - закон і влада на цій території. Хоча й мусив би знати, що саме ця земельна територія резервувалась під перспективний розвиток аеропорту згідно з Постановою Кабміну № 721 від 10.09.93 р. "Про заходи щодо реконструкції та розширення аеропорту "Бориспіль". Але дуже вже хотілося обдарувати ріллею "своїх" людей.

Хто ж ці 25 гектосів "єдиномасивів", за яких так турбувався пан Полохович і його тіньові можливо парламентські "спонсори"? Десятеро киян, по четверо мешканців Білої Церкви та Києво-Святошинського, мешканці Обухівського, Васильківського, Володарського та інших районів. Цілком закономірно, що в Бориспільській міськрайонній прокуратурі виникло запитання: чому вирішили займатися особистим селянським господарюванням у Бориспільському районі на єдиному масиві люди, які мешкають за сотні кілометрів, одержуючи по гектару та по два державної ріллі? Дивовижно, але вже через місяць "варягам" зареєстрували й видали державні акти на право власності єдиним земельним масивом. Грубі порушення Земельного кодексу України до уваги не брались, бо ніхто з цих підставних шасливіців і не збирався вирощувати цибулю, картоплю чи огірки. Вони стали діючими учасниками колективної схеми.

Уже через деякий час ці "варяги"-власники на підставі цивільно-правових угод відчужили (читай продали) свої земельні ділянки певним юридичним особам - ПП та ТОВ. Схема практичного дербану з адміністративною режисурою спрацювала ідеально. Такий він можливо злочинний колективний підряд не в дисертаційних варіаціях.

Гвалт парламентарія

Ми ні на що не натякаємо, а констатуємо факти. Бориспільська міськрайонна прокуратура в 2008 р. опротестувала розпорядження РДА № 559. Протест було задоволено, і незаконне розпорядження скасовано. Згодом була порушена кримінальна справа за фактом зловживання службовим становищем службовими особами Бориспільського райвідділу земельних ресурсів. І поданий позов до Бориспільського міськрайонного суду про визнання недійсними державних актів на право приватної власності на земельні ділянки серій ЯГ № 192094 - 192118 усім 25 підставним особам.

Ось тут і з'явився на паперовому "екрані" міжнародний борець із корупцією та злочинністю пан Володимир Стретович. "До мене надійшло колективне звернення від громадян України О. Луцика, Л. Дикої та А. Подзєга щодо розгляду Бориспільським міськрайонним судом позовних заяв, поданих Бориспільським міськрайонним прокурором до фізичних та юридичних осіб про визнання недійсними державних актів про право власності на земельні ділянки та угод..." - читаємо в офіційному запиті до Генпрокуратури. Володимир Миколайович переконаний, як на його професорську думку, вбачається, що "мало місце держави, яке має ознаки так званого "рейдерського" захоплення земель, які перебувають у приватній власності заявників..." Держава намагається повернути собі державну землю, пан нардеп називає це рейдерством. Цікава логіка.

Названі нардепом скаржники О. Луцик, Л. Дика та А. Подзєга і є тими скупщиками земель у частини підставних осіб. Олександр Луцик одноосібно заснував і очолює ПП "ЛОО" (розшифровується як Луцик Олександр Олександрович. - Авт.) і є помічником-консультантом на громадських засадах нардепа В. Стретовича. А скупив він у трьох так званих власників шість гектарів. У секретаріаті Комітету Верховної Ради з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності нам люб'язно повідомили телефон пана Луцика, але наші дзвінки той не відповідав. Водночас, як нам удалося з'ясувати, цей землекоп очолює й

охоронну фірму, що виконує свої обов'язки і при проведенні організованих заходів партією Християнсько-демократичний союз, лідером якої донедавна був пан Стретович. Очевидна християнська солідарність. (Щоправда, тепер він здав своє дітище в користування Давиду Жваніті, відповідно, "регіональний" коаліції).

Інша скаржниця Л. Дика мала дівоче прізвище Луцик Людмила Олександрівна, донька Луцика. Ця пані є також одноосібною засновницею і керівницею ПП "ЛЛО" (розшифровується як Луцик Людмила Олександрівна. - Авт.) і прикупила 8 гектарів ріллі у підставних осіб. Ці родинні бізнес-структури знаходяться за однією київською адресою. Нам не вдалося уточнити, які ж нардепівські громадські функції, можливо, виконує Анатолій Подзєга.

Зате вдалося з'ясувати, що інші підписанти скарги до Стретовича є родиною з с. Віта Поштова - донька, батько, мати і їхній племінник. Зі слів батька стало достеменно відомо, що свої двогектарні ділянки вони одержали на пропозицію одного свого знайомого Валерія С. А після виготовлення цим посередником держактів продали оформлену на них землю через нього ж десь за 260 тис. грн. за кожну ділянку. Якщо обрахувати, то це приблизно по 1300 грн. (не доларів!?) за сотку. Виняткова щедрість, як у казковому кіно: і вовки ситі, і вівиці цілі. Чом не бізнес на бориспільській ріллі? Заплатило сім'ї наближене до Стретовича ПП "ЛОО" на їхні особисті рахунки в одному з київських банків. Невже рука руку так озолочує! Славнозвісний Остап Бендер тільки б потилицю чухав.

Виходить, цілком не випадково, чому наприкінці 2008 р. так захилювався пан нардеп. Зчинив такий юридичний гвалт.

Всі вони, як по команді, відмовляються свідчити правоохоронцям, демократично ігнорують виклики до суду. Мабуть, бояться правди. Але ж відомо, що від правди не втечеш. Схоже, що не вдалося і Володимирові Стретовичу як президенту Східноєвропейського департаменту міжнародної організації "Парламентарії проти корупції" у своїх нардепівських "рукавицях" заплітнути епістолярною істерією бориспільських прокурорських слідчих. Творчий багаж його з-понад 20 праць із проблем регулювання трудових і майнових відносин у сільському господарстві і проведення земельної реформи цього разу його клієнтам не допоміг.

Мітла "баблполуччя"

А тепер про інше хобі. Доки Володимир Миколайович у вільний час від депутатства і викладацької роботи на кафедрі галузевих правових наук (факультету правничих наук Національного університету "Києво-Могилянська академія") "струже" власну нову конструкцію під назвою "вулик український", доки він учаровується на шикарній дачній гойдалці (подарунок від друзів. - Авт.) з екзотичною назвою "Варадеро" і слухає, як пташечки співають та гудуть бджоли, в пам'яті в нього витюхує ще одне, можливо, ду-ж-же вже хлібосолюбне соловейкувате непарламентське захоплення.

Ми випадково зазирали до комп'ютерної бази даних Торгово-промислової палати України й натрапили на її структурний підрозділ - Міжнародний комерційний арбітражний суд (МКАС). Знаючи, що пан Стретович є членом багатьох міжпарламентських груп, виникло бажання дізнатися, а чи таке багатодержавне членство не сприяє йому в зароблянні "бабок" у комерційному суді на кишенькові витрати. І (о диво!) у рекомендаційному списку міжнародних арбітрів МКАС знаходимо знайоме нам прізвище - Стретович Володимир Миколайович. Зі всіма своїми регаліями: заслужений юрист України, кандидат юридичних наук, заступник голови Комітету Верховної Ради і т.п.

З великими зусиллями, але нам удалося вийти й на одну із судових комерційних справ між іноземною фірмою та донецьким приватним акціонерним товариством, яку розглядав міжнародний арбітр пан Стретович минулого року. На наш інформаційний запит до МКАС щодо офіційного з'ясування прізвища судді по справі, заступник голови МКАС пані Євдокія Пашенко повідомила, що це є конфіденційна інформація. Чому заховалась поважна пані за конфіденційність? А чарівна скринька просто відкривається. Можливо, Володимир Стретович як народний депутат порушує спеціальне обмеження щодо державних службовців та інших осіб, уповноважених на виконання функцій держави. Таке обмеження передбачене п.б ч.1 ст. 5 Закону України "Про боротьбу з корупцією" в частині заборони виконання роботи на умовах сумісництва (крім наукової,

викладацької, творчої діяльності, а також медичної практики).

Володимир Миколайович упродовж тривалого часу працює міжнародним арбітром МКАС при ТППУ. А раз так, то відповідно до ч.2 ст.1 "Положення про МКАС" Торгово-промислової палати України затверджує ставки гонорарів арбітрам, тобто вони отримують заробітну плату за участь у розгляді міжнародних арбітражних спорів. Згідно з частиною 1 ст. 78 Конституції України та частиною 4 ст. 3 Закону України "Про статус народного депутата України" народний депутат не має права займатися будь-якою, крім депутатської, оплачуваною роботою, за винятком викладацької, наукової та творчої діяльності, а також медичної практики у вільний від виконання обов'язків народного депутата час.

Як пояснюють нам фахівці права, діяльність, пов'язана з вирішенням спорів у МКАС при ТППУ, не відноситься до наукової, викладацької або творчої. А тим більше медичної практики. Крім цього, за отриманими редакцією даними, пан Стретович тільки впродовж 2009 р. одержав загальний прибуток від діяльності, пов'язаної з вирішенням арбітражних спорів у розмірі понад 200 тисяч гривень. Хотілося б знати, чи за цим конфіденційності Володимир Миколайович не приховав від декларування ці астрономічні прибутки за роботу в МКАС?

Якщо бути послідовним, то варто зазначити, що у травні 2009 р. пан Стретович на ім'я Генпрокурора України подавав депутатські запити щодо порушення Конституції та законів України внаслідок розгортання діяльності в Україні представництва Міжнародного комерційного арбітражного суду при Європейській арбітражній палаті, створеній у місті Брюсселі за законодавством Королівства Бельгія. Одержавши відповідь, він у липні того ж року строчить новий депзапит. Тепер уже про незадовільний розгляд його попереднього депутатського звернення. Європатріот проти Європалати? Це випадковість, боротьба з єврокротурентами чи відпрацювання тієї конфіденційності, котрою прикриває, мов щитом, керівництво МКАС можливого нардепа-законопорушника?

Іван КАЛИНА

ПОДЯКА

Указом Президента Віктора Януковича від 20 серпня 2010 року народного депутата Стретовича Володимира Миколайовича нагороджено орденом Ярослава Мудрого IV ступеня.

P.S.

Ми знаємо, що улюбленим правилом у діяльності багатьох арбітрів МКАС є правило "мітли і щита". Якщо й справді арбітражна мітла спроможна вимітати порушників міжнародного законодавства з бізнесової сфери, то чи не пора б вимітати й деяких міжнародних арбітрів від можливо прихованого "баблполуччя". І на щиті чи під щитом показувати громадськості їхню одіозну міжнародну "діяльність". А якщо нардепи-арбітри знаходяться під парламентською "юллістрією", то це наше журналістське розслідування вважаємо офіційним інформаційним запитом до Генеральної прокуратури України та Служби безпеки України. За яким правом, можливо, "привласнюється" паном Стретовичем русло малої річки Ірпінь на його дачі у с.Дзвінкове Васильківського району? Чому патріот, член опозиційного уряду, пан Стретович не захищає інтереси держави й не сприяє розширенню ДП "Міжнародний аеропорт "Бориспіль" до "Євро-2012", а всіма доступними йому засобами компрометує принципову позицію Бориспільської міськрайонної прокуратури, чим свідомо перешкоджає наведеною законотні з розкраданням землі Гірської сільської ради? Чому пан Стретович безкарно порушує Конституцію України, працюючи за сумісництвом міжнародним арбітром у Міжнародному комерційному арбітражному суді?

В. Стретович проігнорував нашу пропозицію зустрітись. То його право. Але громадяни України мусять знати, хто є хто в парламентській крислах і за яке "бабло" роками нібито зі святою християнською мораллю патріотично і вірно служить своєму рідному гаманцю.

Вічний поклик Холодного Яру

Учасники національно-визвольного руху 40-х років ХХ століття багато перейняли від повстанців Холодного Яру, разом із його історичною назвою. Саме на Черкащині було започатковане повстанське вітання "Слава Україні!", з відповіддю "Україні Слава!", яке потім вояки УПА змінили на "Героям Слава!"

Показовим є використання назви "Холодний Яр" в закодованих назвах формувань та підрозділів у ряді регіонів України.

Перше збройне формування, під час проголошення у Львові самостійної Української держави 30 червня 1941 року, носило назву "Холодний Яр". Невдовзі, 27 липня 1941 року в Рівному, на святі української Державності на площі Старого Замку, у присутності 10 тисяч людей, постав Перший курінь Українського війська імені Холодного Яру.

Полковник СБ УПА Федір Кондрат згадував, що в Дубровицькому районі Рівненської області, це район річки Горинь на кордоні України й Білорусії, уже восени 1942 року була створена школа командирів УПА "Холодний Яр", у якій проводився офіцерський вишкіл.

12 квітня 1943 року розроблено проект розгортання повстанської армії "До ситуації", де проблемі поширення УПА на Наддніпрянську Україну приділено значної уваги. Перехід ОУН до збройної боротьби автори документа відносять до другого тактичного ступеня діяльності - самооборонного.

Планували, зокрема, ліквідувати комуністичний вплив серед населення Наддніпрянщини, у міру можливості почати організацію третього переходного осередку, що своєю базою мав би холодноярські ліси та дніпровські плавні.

Завдання цього осередку полягало в гуртуванні боєздатних утікачів із примусових робіт, таборів полонених тощо, та переправлення їх на Полісся.

Один із керівників ОУН Шанковський відмічав: "Можливості використання місцевини й традицій Холодного Яру для розгорнення повстанської дії в Південній Україні розглядалися в повстанських штабах на Волині. І для ствердження тієї можливості вже в червні вислано звітний рейдуючий відділ УПА, який пройшов через Житомирщину, Трипільщину, і через Черкащину добився до Кіровоградщини, де мав зустріч із провідником ОУН Кіровоградської області - Мартином. Можна сказати, що цей рейдуючий відділ заініціював створення УПА-Південь".

Влітку 1943 року на території центрально-українських областей створено два відділи УПА: у Холодному Яру під командуванням Білика - "Костя", та на Уманщині під командуванням Мартина - "Остапа". Наприкінці літа до них долучився відділ із Полтавщини під командуванням "Діда Тараса", колишнього учасника повстансько-партизанського руху на Наддніпрянщині в 1920-1923 роках.

Для підсилення повстанської групи в жовтні 1943-го з Волині на Наддніпрянщину відправлено сотню під командуванням Омеляна Грабця - "Батька".

Розсекречені в 2008 році документи НКВС-МДБ СРСР свідчать: "Керівник опергрупи НКВС УРСР "Орел", діючий в тилу противника, доніс, що по перевіреним агентурним даним 21 вересня 1943 року з району Колки, Волинської області, командуванням УПА була направлена в район Білої Церкви бандгрупа УПА, чисельністю до 300 чоловік, під командуванням Железняка, яка перейшла лінію фронту з тими ж завданнями, і діє в даний час в лісах Холодного Яру Кіровоградської області".

На території Північно-Західних українських земель (Волинь і Полісся), де діяла УПА-Північ, назва "Холодний Яр" трапляється в звітах 7-ї сотні 1-го куреня загону імені Івана Богуна. Названа сотня, під командуванням Богуна - "Батька" діяла у Володимир-Волинському районі Волинської області.

В одному зі звітів зазначалося, що сотня була сформована у вересні 1943 року й переведена на терен свого базування під кодовою назвою "Холодний Яр".

У 1944 році підрозділи УПА-Північ перейменовували на зразок поселень Центральної, Північної й Східної України. Так з'явилися загони Полтавський, Сумський, Чернігівський, Батуринський, Корсунський. Зміни сталися й у структурі УПА-Південь.

Саме в квітні 1944 року командування південної групи УПА виділило значну кількість відділів на формування з'єднання УПА-Південь під назвою "Холодний Яр". Його очолював Іван Свистун (Ясен).

В архіві СБУ зберігся протокол допиту начальника штабу з'єднання "Холодний Яр" УПА-Південь Євгена Басюка, від 29 вересня 1944 року.

На запитання: "Чому ваше з'єднання було назване Холодний Яр?", він відповів: "Назву 'Холодний Яр' надали не випадково. Як відомо, район Холодного Яру в період 1920-1922 років був базою петлюрівських загонів у їхній боротьбі з радянською владою за самостійну Україну. Щоб надихнути людей на боротьбу й зберегти зв'язок із тією боротьбою, з'єднання назвали 'Холодний Яр'".

В оперативному плані це з'єднання мало діяти в межах генеральної військової округи, між Збручем і Дніпром. Один із куренів з'єднання під командуванням "Панька" мав базуватися в районі Холодного Яру на Черкащині.

Повстанців в УПА виховували, зокрема, на описах боротьби селян Центральної й Східної України в 1920 - 30-ті роки проти більшовиків. До переліку літератури, рекомендованої для читання воякам-повстанцям, був включений "Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського. Можна сказати, що УПА розглядала себе спадкоємцею задумів, за які боролися отамани-холодноярці. Псевдоніми, кривки, методи підпільної роботи - усе це лише дешифрація із запозиченого в співвітчизників із Центральної України.

УПА-Південь розділялась на три військові округи: ВО "Холодний Яр"; ВО "Умань"; ВО "Вінниця".

5 липня 1944 року в Жовківському районі Львівської області, на території військової округи "Башта", було сформовано сотню УПА під криптонімом "Холодноярці". На її основі згодом формується сотні "Холодноярці-1", "Холодноярці-2" і "Холодноярці-3". У серпні 1944 року із цих підрозділів формується курінь Холодноярців.

Окрім Львівщини, сотня з тоотожною назвою "Холодноярці" також діяла з 1944 року в складі 17-го Березанського тактичного відтинка на Тернопільщині, на території військової округи "Лисоня".

Навесні 1945 року, після реорганізації структур ОУН і УПА, було створено Закерзонський край та військову округу УПА "Сян". За організаційним поділом край складався з менших підпільно-територіальних одиниць, зокрема, з округ та надрайонів. Один із надрайонів отримав назву "Холодний Яр". Він охоплював своєю діяльністю польський повіт із центром у місті Перемишлі.

Можна констатувати, що назва "Холодний Яр" та похідна від неї назва "холодноярці" були поширені в криптонімах формацій національно-визвольного руху в середині 40-х років ХХ століття. І визначальну роль у цьому відіграв роман Юрія Горліса-Горського "Холодний Яр".

Тож, ці факти є чудовим прикладом тяжіння традицій української національно-визвольної боротьби до ролі в ній Холодного Яру.

Навесні 1944 року курінь УПА Івана Сала "Мамає" у складі сотень Гутича, Великана та Яструба, поповнившись у Тернополі новобранцями 1925-1927 років народження, прибув на Волинь. Звідти вони вирушили на Наддніпрянщину в бік урочища Холодний Яр, із наміром підняти повстання проти радянської влади.

Цей рейд не вдався. Їх перепинили, сили були не рівні. Повстанцям удалося відірватися від переслідування внутрішніх військ НКВС. Пошарпаний у боях курінь на чолі з Іваном Салом відступив на північний захід і розсіявся по лісах Рівненщини.

Про те, що курінь просувався до урочища Холодний Яр для підготовки збройного повстання, указував ще один затриманий бандерівець - Миколайчук. А пропагандист сотні "Велетня", на псевдо "Смерека", стверджував, що там передбачається "агітувати населення за самостійну Україну, а тоді буде революція".

Куреню Івана Сала (Мамає) добратися до Холодноярщини не вдалося.

Курені з'єднання не змогли синхронно, як планувалося, прибути туди з Рівненщини. Натомість малими групами розосередилися по лісах. Ні Мамає, ні його зверхник, командир з'єднання "Холодний Яр", Свистун-Ясен - свідками Холодноярського повстання так і не стали. Мамає загинув у вересні, а Ясен загинув 8 грудня.

На початку того ж весняного місяця з району міста Дубно на Рівненщині, якісь прибічники командира з'єднання "Холодний Яр" Свистуна-Ясена знову вирушили на Холодноярщину. Групами по 40-50 чоловік вони сподівалися прибути в район Холодного Яру, і підняти збройне повстання проти радянської влади. Повстанці несли із собою пропагандистську літературу. Радянським спецслужбам не вдалося напасти на слід цього підрозділу.

Ветеран УПА Іван Олексійович Приходько, 1922 року народження, уродженець села Снітнів Лубенського району Полтавської області, згадував: "У серпні 1944 року в Рівненських лісах, на межі з Тернопільщиною, біля містечка Майдан була сформована бойова сотня "Дніпро" (відділ УПА-Південь) на чолі з командиром, що мав псевдо "Ягур". Особовий склад сотні був укомплектований вихідцями з Наддніпрянської України.

"Дніпровці" успішно вели бої із чекістами на теренах Шумського, Дедерківського, Вишневецького й Кременецького районів Тернопільщини, а також Дубненського району Рівненщини.

12 грудня 1944 року сотня "Дніпро" отримала наказ вирушати й продовжувати боротьбу в Наддніпрянській Україні. Одразу після переходу колишнього кордону СРСР, на території Хмельницької області, сотня розділилася на два загони: перший на чолі із чотовим "Атосом" рушив напрямком на Житомирщину. Другий загін очолював чотовий "Берест". Сам родом із Жашкова Черкаської області, він мав провести бойовий підрозділ УПА на допомогу повстанцям Холодного Яру".

Не судилося.

У Липовецькому районі Вінницької області, під час переправи через річку Соб, загін потрапив у засідку, де й прийняв останній бій. Декого з повстанців схопили просто на воді, і лише одиницям удалося прорватися крізь щільне кільце чекістів.

...Все ж деякі групи дісталися Холодноярщини.

Про це свідчать ряд оперативних зведень спецорганів: "4 октябрю 1947 года, примерно в 18-19 часов, в селе Екатериновка Каменского района Кировоградской области, бандгруппой "УПА", численностью в 4 человека, совершён налёт на здание сельсовета и правления колхоза. Бандиты были в возрасте от 20 до 30 лет, вооружённые автоматами, пистолетами и гранатами.

...Бандиты с колхозниками разговаривали на украинском языке, а между собой говорили на непонятном для присутствующих языке, но якобы имеющим сходство с польским".

Олександр Ветров, Національна спілка журналістів України
pravda.com.ua

У "широких штанинах" - не лише пістолет

За даними "УМ", Янукович незаконно оформив своєму російському охоронцеві український службовий закордонний паспорт

Адміністрація Януковича ніяк не відреагувала на публікацію в інтернет-виданні "Українська правда", яка в кожній цивілізованій країні спричинила б ефект бомби, що вибухнула: керівником особистої охорони Президента України є громадянин іншої держави - росіянин В'ячеслав Заневський. Як пише "УП", Віктор Янукович узяв легіонера у своє найближче оточення, ще коли був в опозиції, бо не довіряв державній охоронній службі та приватним "бодігардам", заангажованим у різних політичних та бізнесових угрупованнях. Тож саме пан Заневський - колишній інструктор російської "Академії тілоохоронців", який свого часу працював із губернатором Олександром Лебедем та цілком може бути офіцером російських спецслужб тримає мобільний телефон глави Української держави і має доступ до таємниці Януковича. Його кабінет на Банковій - поруч із президентським.

Офіційно посада Заневського зветься "радник поза штатом", адже громадянин іншої країни не має права бути державним службовцем в Україні. Але, пише "УП", і за протокольними документами, і сам В'ячеслав у коментарях на інтернет-форумі "Академії тілоохоронців" визначається як начальник охорони Президента України. При цьому дозволяє собі політичні судження на кшталт "український народ уже найвся націоналізму" та "Україна повинна мати позаблоковий статус".

"Українська правда" ставить питання: хто і з яких джерел оплачує роботу "радника поза штатом"? Якщо фінансування йде неофіційними каналами, то хіба це не корупція і порушення законодавства на найвищому рівні влади?

А "Україна молода" отримала дані, які загострюють скандал ще більше. За інформацією наших джерел, В'ячеслав Заневський, будучи громадянином РФ, має службовий закордонний паспорт громадянина України!

Пригадується, за часів роботи на Банковій Віктора Балоги спалахнув скандал із приводу того, що він незаконно "подарував" дипломатичний паспорт своєму братові Івану, який не мав права отримати такої привілей (про це у лютому минулого року заявляв депутат Геннадій Москаль). Однак привілейований паспорт із тризубом у кишені громадянина іншої держави - нехай і Росії - це взагалі "караул".

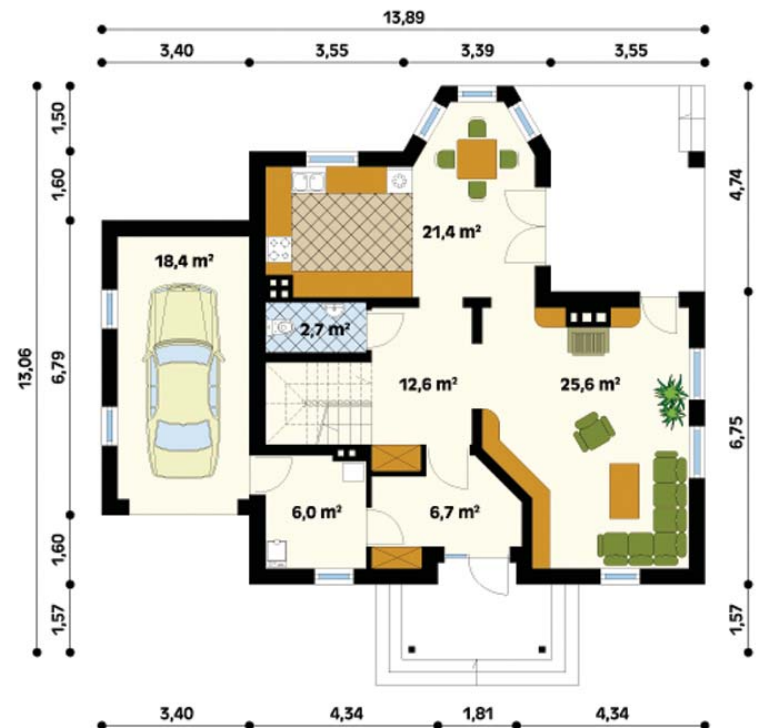
"УМ" просить вважати цей матеріал офіційним запитом до адміністрації Президента України та МЗС: на яких підставах громадянин Росії В'ячеслав Заневський їздить за кордон з українським паспортом у кишені? Чи не є це порушенням законодавства, а сама робота Заневського в АП - загрозою національній безпеці України?

www.eko-bud.com.ua

м. Львів,
вул. Володимира Великого, 18, 7-й пов.,
тел.: 032 234 02 97; 032 242 54 80;
8 067 372 97 20; факс: 032 297 60 97.

Площа забудови – 155,6 м²
Загальна площа – 147,3 м²
Мінімальні розміри ділянки – 21,89 x 22,06 м

Сучасний екологічний будинок - під ключ - вперше у Львові!

«Сучасний екологічний будинок – під ключ!» – якісний, енергоощадний та комфортний котедж ручної роботи, побудований за інноваційною (ноу-хау) каркасною технологією при використанні дерева, цегли, інших екологічних матеріалів, зі стовідсотковим ступенем готовності, надійний термін експлуатації якого – необмежений, з мінімізованими витратами на обслуговування. Компанія «Еко-Буд» використовує сучасні технології, які відзначаються високими тепло-, звукоізоляційними, енергозберігаючими, протипожежними характеристиками, вологонепроникними властивостями, легкістю та міцністю конструкції будинку, можливістю використання будь-яких матеріалів для зовнішнього та внутрішнього облицювання, комфортабельністю проживання та визнані найкращими з погляду економії коштів, матеріалів, технічних засобів, робочої сили, термінів будівництва незалежно від пори року. Компанія «Еко-Буд» будує сучасні малоповерхові споруди в т.ч. громадського та комерційного призначення, надбудовує (добудовує) поверхи та мансарди.

